

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 22 września 2022 r.*

Spis treści

I.	Ramy prawne	4
A.	Uregulowania finansowe z 2002 r.	4
1.	Rozporządzenie finansowe z 2002 r.	4
2.	Wykonawcze rozporządzenie finansowe z 2002 r.	5
B.	Uregulowania finansowe z 2012 r.	6
1.	Rozporządzenie finansowe z 2012 r.	6
2.	Delegowane rozporządzenie finansowe z 2012 r.	7
C.	Uregulowanie finansowe z 2018 r.	7
II.	Okoliczności powstania sporu	8
A.	Wnosząca odwołanie	8
B.	Okoliczności postępowania administracyjnego	9
1.	Decyzja z dnia 7 listopada 2013 r.	9
2.	Decyzja z dnia 16 grudnia 2014 r.	9
3.	Decyzja z dnia 8 maja 2015 r.	10
C.	Okoliczności postępowania sądowego	11
1.	Wyrok T-29/15	11
2.	Wyrok T-381/15	11
3.	Wyrok C-183/17 P i C-184/17 P	12

* Język postępowania: francuski.

4. Postanowienie C-183/17 P-INT	13
D. Sprawy w pierwszej instancji	13
1. Sprawa T-381/15 RENV	13
2. Sprawa T-645/19	15
III. Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem	16
A. Żądania stron	16
B. Postępowanie przed Trybunałem	16
IV. W przedmiocie odwołań	17
A. W przedmiocie sporów i interesu prawnego	17
1. Argumentacja stron	17
2. Ocena Trybunału	18
B. W przedmiocie odwołania C-619/20 P	20
1. W przedmiocie zarzutu pierwszego	20
a) Argumentacja stron	20
b) Ocena Trybunału	21
2. W przedmiocie zarzutu drugiego	24
a) Argumentacja stron	24
b) Ocena Trybunału	25
C. W przedmiocie odwołania w sprawie C-620/20 P	25
1. W przedmiocie zarzutu pierwszego	26
a) Argumenty stron	26
b) Ocena Trybunału	27
1) W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego, dotyczącego naruszenia zasady powagi rzeczy osądzonej	28
2) W przedmiocie zastrzeżeń drugiego i czwartego, dotyczących istnienia wystarczającego istotnego naruszenia uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r.	28
3) W przedmiocie zastrzeżenia trzeciego, dotyczącego istnienia naruszenia obowiązku staranności	31

2. W przedmiocie zarzutu drugiego	34
a) Argumentacja stron	34
b) Ocena Trybunału	35
V. W przedmiocie skargi w sprawie T-381/15 RENV	36
A. W przedmiocie ostatecznego rozstrzygnięcia sporu	36
B. W przedmiocie istnienia wystarczająco istotnego naruszenia obowiązku staranności ciążącego w niniejszym przypadku na Komisji	36
C. W przedmiocie podniesionych szkód i w przedmiocie związku przyczynowego ze stwierdzonym naruszeniem	37
VI. W przedmiocie kosztów	39

Odwołanie – Współpraca na rzecz rozwoju – Wykonywanie budżetu Unii w trybie zarządzania pośredniego przez organizację międzynarodową – Decyzja o niepowierzaniu więcej zadań związanych z wykonywaniem budżetu danemu podmiotowi z powodu wątpliwości co do jego statusu organizacji międzynarodowej – Skarga o stwierdzenie nieważności – Wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność – Powaga rzeczy osądzonej – Obowiązki i uprawnienia autora aktu, którego nieważność stwierdzono – Akt przygotowawczy – Dopuszczalność – Wniosek o naprawienie szkody – Norma prawna mająca na celu przyznanie uprawnień jednostkom – Rozporządzenia finansowe Unii – Obowiązek staranności – Istnienie wystarczająco istotnego naruszenia tego obowiązku – Konkretnie badanie każdego przypadku z osobna – Krzywda – Stosowne i wystarczające zadośćuczynienie w drodze stwierdzenia nieważności niezgodnego z prawem aktu – Szkoda majątkowa – Stan postępowania niepozwalający na wydanie orzeczenia w sprawie – Przekazanie sprawy do Sądu

W sprawach połączonych C-619/20 P i C-620/20 P

mających za przedmiot dwa odwołania w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 listopada 2020 r.,

International Management Group (IMG), z siedzibą w Brukseli (Belgia), którą reprezentowali J.Y. de Cara i L. Levi, avocats,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, którą reprezentowali J. Baquero Cruz i J. Norris, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: A. Prechal, prezes izby, J. Passer (sprawozdawca), F. Biltgen, N. Wahl i M.L. Arastey Sahún, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy C-619/20 P bez opinii,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego w sprawie C-620/20 P na posiedzeniu w dniu 3 marca 2022 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W odwołaniu w sprawie C-619/20 P International Management Group (zwane dalej „IMG”) wnosi o uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 września 2020 r., IMG/Komisja (T-645/19, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”, EU:T:2020:388), którym Sąd odrzucił jego skargę mającą na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności pisma Komisji Europejskiej z dnia 18 lipca 2019 r. wzywającego je do przedstawienia określonych dokumentów w ramach wykonania wyroku z dnia 31 stycznia 2019 r., International Management Group/Komisja (C-183/17 P i C-184/17 P, zwanego dalej „wyrokiem C-183/17 P i C-184/17 P”, EU:C:2019:78), a po drugie, uzyskanie naprawienia szkód spowodowanych tym pismem oraz przez decyzje, których nieważność stwierdzono w tym wyroku.
- 2 W odwołaniu w sprawie C-620/20 P IMG wnosi o uchylenie wyroku Sądu z dnia 9 września 2020 r., IMG/Komisja (T-381/15 RENV, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2020:406), którym Sąd oddalił jego skargę mającą na celu uzyskanie naprawienia szkód spowodowanych decyzją Komisji, zawartą w jej piśmie z dnia 8 maja 2015 r., o niezawieraniu z IMG nowych umów o delegowaniu zadań w ramach zarządzania pośredniego, „dopóki nie istnieje całkowita pewność co do posiadania przez [nie] statusu organizacji międzynarodowej”.

I. Ramy prawne

A. Uregulowania finansowe z 2002 r.

1. Rozporządzenie finansowe z 2002 r.

- 3 Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 248, s. 1), zmienione rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1995/2006 z dnia 13 grudnia 2006 r. (Dz.U. 2006, L 390, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem finansowym z 2002 r.”), zostało uchylone ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2013 r.

rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającym rozporządzenie nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1) (zwanym dalej „rozporządzeniem finansowym z 2012 r.”). Jednak art. 212 lit. a) rozporządzenia finansowego z 2012 r. przewidywał w szczególności, że art. 53 i 53d rozporządzenia finansowego z 2002 r. mają nadal zastosowanie do wszelkich zobowiązań zaciągniętych do dnia 31 grudnia 2013 r.

4 Artykuł 53 rozporządzenia finansowego z 2002 r. przewidywał:

„Komisja wykonuje budżet zgodnie z przepisami art. 53a–53d według jednej z następujących metod:

- a) na zasadzie scentralizowanej;
- b) poprzez podział lub decentralizację zarządzania;
- c) poprzez wspólne zarządzanie z organizacjami międzynarodowymi”.

5 Artykuł 53d tego rozporządzenia stanowił w szczególności:

„1. Jeśli Komisja wykonuje budżet przy wspólnym zarządzaniu, niektóre zadania wykonawcze powierzane są organizacjom międzynarodowym [...].

[...]

2. Indywidualne umowy podpisane z organizacjami międzynarodowymi w celu przyznania finansowania zawierają szczegółowe przepisy dotyczące wykonania zadań powierzonych takim organizacjom międzynarodowym.

[...]”.

2. Wykonawcze rozporządzenie finansowe z 2002 r.

6 Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia nr 1605/2002 (Dz.U. 2002, L 357, s. 1), zmienione rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 478/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. (Dz.U. 2007, L 111, s. 13) (zwane dalej „wykonawczym rozporządzeniem finansowym z 2002 r.”, a łącznie z rozporządzeniem finansowym z 2002 r. – „uregulowaniami finansowymi z 2002 r.”), zostało uchylone ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2013 r. rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia nr 966/2012 (Dz.U. 2012, L 362, s. 1) (zwanym dalej „delegowanym rozporządzeniem finansowym z 2012 r.”, a łącznie z rozporządzeniem finansowym z 2012 r. – „uregulowaniami finansowymi z 2012 r.”).

7 Artykuł 43 wykonawczego rozporządzenia finansowego z 2002 r., zatytułowany „Zarządzanie wspólne”, zawierał między innymi ust. 2, zgodnie z którym:

„Organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 53d rozporządzenia finansowego [z 2002 r.], to:

a) międzynarodowe organizacje sektora publicznego [organizacje prawa międzynarodowego publicznego] utworzone na podstawie porozumień międzyrządowych oraz wyspecjalizowane agencje utworzone przez takie organizacje;

[...]”.

B. Uregulowania finansowe z 2012 r.

1. Rozporządzenie finansowe z 2012 r.

8 Rozporządzenie finansowe z 2012 r. weszło w życie w dniu 27 października 2012 r. zgodnie z art. 214 akapit pierwszy tego rozporządzenia. Miało ono zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r., zgodnie z akapitem drugim tego artykułu, bez uszczerbku dla szczególnych dat stosowania przewidzianych w tym samym akapicie dla innych przepisów tego rozporządzenia.

9 Wśród tych przepisów znajdował się art. 58 tego rozporządzenia, zatytułowany „Metody wykonywania budżetu”, który zawierał ust. 1 o poniższym brzmieniu i który miał zastosowanie tylko do zobowiązań zaciągniętych od dnia 1 stycznia 2014 r.:

„Komisja wykonuje budżet według następujących metod:

a) bezpośrednio (»zarządzanie bezpośrednio«), przy pomocy swoich służb [...];

b) w trybie zarządzania dzielonego z państwami członkowskimi (»zarządzanie dzielone«); lub

c) pośrednio (»zarządzanie pośrednie«), [...] przez powierzenie zadań związanych z wykonywaniem budżetu:

[...]

ii) organizacjom międzynarodowym i ich agencjom;

[...]”.

10 Z kolei art. 84–86 wspomnianego rozporządzenia miały zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r.

11 Zgodnie z art. 84 tego rozporządzenia, zatytułowanym „Decyzja w sprawie finansowania”:

„1. Na każdą pozycję wydatków zaciągane jest zobowiązanie, poświadczają zasadność tego wydatku, zatwierdza się go i realizuje.

2. Z wyjątkiem środków, które można wykorzystać bez aktu podstawowego [...], zaciągnięcie zobowiązań na wydatki poprzedza decyzja w sprawie finansowania przyjęta przez instytucję lub organ, na które instytucja ta delegowała uprawnienia.

3. W decyzji o finansowaniu, o której mowa w ust. 2, określa się realizowany cel, spodziewane wyniki, metody wykonania i łączną kwotę. Decyzja ta zawiera również opis działań, które mają być finansowane, wskazanie kwot przeznaczonych na poszczególne działania oraz orientacyjny harmonogram wykonania.

W przypadku zarządzania pośredniego w decyzji o finansowaniu określa się również podmiot lub osobę, której powierza się zadania zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. c), kryteria zastosowane przy wyborze tego podmiotu lub osoby i powierzone im zadania.

[...]”.

- 12 Artykuł 85 rozporządzenia finansowego z 2012 r., zatytułowany „Rodzaje zobowiązań”, stanowił w ust. 1 akapity pierwszy i drugi:

„Zobowiązanie budżetowe to operacja polegająca na rezerwacji środków niezbędnych do pokrycia płatności dokonywanych następnie w celu wywiązania się z zobowiązań prawnych.

Zobowiązanie prawne to czynność polegająca na tym, że urzędnik zatwierdzający zaciąga lub stwierdza zobowiązanie, którego skutkiem jest obciążenie finansowe”.

- 13 Artykuł 86 tego rozporządzenia, zatytułowany „Zasady mające zastosowanie do zobowiązań”, przewidywał w ust. 1:

„W odniesieniu do wszelkich środków, które mogą spowodować powstanie wydatków obciążających budżet, właściwy urzędnik zatwierdzający musi zaciągnąć zobowiązanie budżetowe, zanim zaciągnie zobowiązanie prawne wobec osób trzecich [...]”.

2. Delegowane rozporządzenie finansowe z 2012 r.

- 14 Artykuł 43 delegowanego rozporządzenia finansowego z 2012 r., zatytułowany „Przepisy szczegółowe dotyczące zarządzania pośredniego z udziałem organizacji międzynarodowych” [...], stanowił w ust. 1:

„Organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 58 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) rozporządzenia [finansowego z 2012 r.], obejmują:

- a) międzynarodowe organizacje sektora publicznego [organizacje prawa międzynarodowego publicznego] utworzone na podstawie porozumień międzyrządowych oraz wyspecjalizowane agencje utworzone przez takie organizacje;

[...]”.

C. Uregulowanie finansowe z 2018 r.

- 15 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzje nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018,

L 193, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem finansowym z 2018 r.”) weszło w życie w dniu 2 sierpnia 2018 r. i ma zastosowanie od tej daty, bez uszczerbku dla szczególnych dat stosowania przewidzianych dla niektórych z jego przepisów.

- 16 Artykuł 62 tego rozporządzenia, zatytułowany „Metody wykonywania budżetu”, przewiduje w ust. 1 akapit pierwszy:

„Komisja wykonuje budżet według którejkolwiek z następujących metod:

- a) bezpośrednio (»zarządzanie bezpośrednio«) [...];
- b) w ramach zarządzania dzielonego z państwami członkowskimi (»zarządzanie dzielone«) [...];
- c) pośrednio (»zarządzanie pośrednie«), zgodnie z art. 125–149 i art. 154–159, w przypadku gdy przewiduje tak akt podstawowy lub w przypadkach, o których mowa w art. 58 ust. 2 lit. a)–d), w drodze powierzenia zadań związanych z wykonaniem budżetu następującym podmiotom:

[...]

- ii) organizacjom międzynarodowym lub ich agencjom w rozumieniu art. 156;

[...]”.

- 17 Artykuł 156 rzeczonego rozporządzenia, zatytułowany „Zarządzanie pośrednie z udziałem organizacji międzynarodowych”, ma następujące brzmienie:

„1. Komisja może, zgodnie z art. 62 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) ppkt (ii), wykonywać budżet pośrednio z udziałem organizacji międzynarodowych sektora publicznego [organizacji prawa międzynarodowego publicznego] utworzonych na podstawie porozumień międzynarodowych (zwanymi dalej »organizacjami międzynarodowymi«) oraz za pośrednictwem wyspecjalizowanych agencji utworzonych przez takie organizacje. Porozumienia te są przekazywane Komisji w ramach przeprowadzonej przez nią oceny zgodnie z art. 154 ust. 3.

[...]

4. W przypadku gdy organizacje międzynarodowe wykonują środki finansowe w ramach zarządzania pośredniego, zastosowanie mają zawarte z nimi umowy dotyczące sprawdzania”.

II. Okoliczności powstania sporu

A. Wnosząca odwołanie

- 18 Jak wynika z pkt 1 zaskarżonego wyroku, zgodnie z jego statutem IMG zostało utworzone w dniu 25 listopada 1994 r. jako organizacja międzynarodowa o nazwie „International Management Group – Infrastructure for Bosnia and Herzegovina” (międzynarodowa grupa ds. zarządzania – infrastruktura dla Bośni i Hercegowiny) z siedzibą w Belgradzie (Serbia), by umożliwić państwom uczestniczącym w odbudowie Bośni i Hercegowiny korzystanie w tym celu ze specjalnego podmiotu. Od tamtej pory IMG stopniowo rozszerzało zakres swojej działalności, a następnie w dniu 13 czerwca 2012 r. zawarło umowę w sprawie siedziby z Królestwem Belgii.

B. Okoliczności postępowania administracyjnego

- 19 Okoliczności postępowania administracyjnego w niniejszych sporach, które zostały uprzednio przedstawione w pkt 17–28 wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, są zasadniczo jak przedstawiono poniżej.

1. Decyzja z dnia 7 listopada 2013 r.

- 20 W dniu 7 listopada 2013 r. Komisja przyjęła, na podstawie art. 84 rozporządzenia finansowego z 2012 r., decyzję wykonawczą C(2013) 7682 final dotyczącą finansowanego z budżetu ogólnego Unii Europejskiej rocznego programu działań na rok 2013 na rzecz Mjanmy/Birmy (zwaną dalej „decyzją z dnia 7 listopada 2013 r.”).
- 21 Artykuł 1 tej decyzji stanowił, że program działań na rok 2013 na rzecz Mjanmy/Birmy, określony w załącznikach 1 i 2 do tej decyzji, zostaje zatwierdzony.
- 22 Artykuł 3 owej decyzji przewidywał, że zadania związane z wykonywaniem budżetu w trybie wspólnego zarządzania mogą być powierzane podmiotom wymienionym w załącznikach 1 i 2 do tej decyzji, z zastrzeżeniem zawarcia umowy o delegowaniu zadań.
- 23 Załącznik 2 do tej decyzji opisywał działanie drugie objęte programem działań na rok 2013 na rzecz Mjanmy/Birmy. Punkty 5 i 8 tego załącznika stanowiły w istocie, że działaniem tym jest program rozwoju handlu, którego koszt, oszacowany na 10 mln EUR, zostanie sfinansowany przez Unię Europejską, a jego wdrożenie zostanie zapewnione w ramach wspólnego zarządzania z IMG. W pkt 8.3.1 wspomnianego załącznika IMG zostało przedstawione jako organizacja międzynarodowa utworzona już w Mjanmie/Birmie i zaangażowana we wdrażanie projektów finansowanych przez Unię w tym państwie.

2. Decyzja z dnia 16 grudnia 2014 r.

- 24 W dniu 17 lutego 2014 r. Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) powiadomił Komisję, że wszczął dochodzenie w sprawie statusu IMG.
- 25 W dniu 24 lutego 2014 r. sekretarz generalny Komisji przekazał tę informację dyrektorowi generalnemu ds. współpracy międzynarodowej i rozwoju tej instytucji, zwracając jego uwagę na możliwość podjęcia środków zapobiegawczych na podstawie art. 7 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. 2013, L 248, s. 1).
- 26 W dniu 26 lutego 2014 r. dyrektor generalny podjął środki zapobiegawcze na podstawie rzeczonego przepisu, uzasadniając je okolicznością, że wstępna analiza przeprowadzona przez OLAF wykazała wątpliwości co do statusu IMG. Owe środki zapobiegawcze polegały w istocie na tymczasowym zakazie, po pierwsze, zawarcia z IMG jakiegokolwiek nowej umowy o delegowaniu zadań w ramach zarządzania pośredniego budżetem Unii na podstawie rozporządzenia finansowego z 2012 r., a po drugie, rozszerzenia jakiegokolwiek umowy o delegowaniu zadań zawartej już z IMG w ramach wspólnego zarządzania budżetem Unii na podstawie rozporządzenia finansowego z 2002 r.

- 27 W dniu 25 kwietnia 2014 r. dyrektor generalny ds. współpracy międzynarodowej i rozwoju Komisji skierował do IMG pismo (zwane dalej „pismem z dnia 25 kwietnia 2014 r.”), w którym poinformował IMG o trzech nowych informacjach w aktach administracyjnych Komisji, dotyczących, po pierwsze, okoliczności, że pięć państw członkowskich Unii, które IMG przedstawiło jako swoich członków, nie uważało się za takich, po drugie, okoliczności, że sekretarz generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) wskazał, iż IMG nie jest wyspecjalizowaną agencją ONZ, i po trzecie, okoliczności, że istnieją wątpliwości co do uprawnień osób, które reprezentowały niektóre państwa obecne przy podpisywaniu aktu założycielskiego IMG. Ten sam dyrektor generalny wskazał również, że ze względu na wątpliwości, jakie budzą te informacje w odniesieniu do statusu IMG, polecił swoim służbom czasowe zawieszenie stosowania w odniesieniu do IMG procedur ustanowionych w uregulowaniach finansowych z 2002 r. i z 2012 r., aby umożliwić Komisji powierzenie zadań związanych z wykonywaniem budżetu w ramach zarządzania pośredniego lub wspólnego budżetem Unii organizacjom międzynarodowym.
- 28 W dniu 15 grudnia 2014 r. Komisja otrzymała sprawozdanie przygotowane przez OLAF po przeprowadzeniu dochodzenia (zwane dalej „sprawozdaniem OLAF-u”), zawierające szereg zaleceń. W sprawozdaniu tym OLAF uznał w istocie, że IMG nie jest organizacją międzynarodową w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., oraz zalecił Komisji nałożenie sankcji na IMG i podjęcie działań zmierzających do odzyskania kwot wypłaconych IMG jako organizacji międzynarodowej.
- 29 W dniu 16 grudnia 2014 r. Komisja wydała decyzję wykonawczą C(2014) 9787 final na podstawie art. 84 rozporządzenia finansowego z 2012 r. (zwaną dalej „decyzją z dnia 16 grudnia 2014 r.”). Zgodnie z art. 1 tej decyzji załącznik 2 do decyzji z dnia 7 listopada 2013 r. został zastąpiony nowym załącznikiem, którego pkt 1 i 4.3 przewidywały w istocie, że wdrożenie programu rozwoju handlu przewidzianego w tej ostatniej decyzji zostanie zapewnione poprzez zarządzanie pośrednie przez podmiot inny niż IMG.

3. Decyzja z dnia 8 maja 2015 r.

- 30 W dniu 16 stycznia 2015 r. służba prawna Komisji sporządziła komunikat zatytułowany „Analiza prawna [sprawozdania OLAF-u] w dochodzeniu [...] w sprawie [IMG]”.
- 31 W dniu 8 maja 2015 r. Komisja skierowała do IMG pismo z informacją o działaniach, jakie zamierza podjąć w następstwie sprawozdania OLAF-u. Instytucja ta wskazała w szczególności, że choć nie podejmie większości działań zalecanych przez OLAF w tym sprawozdaniu, o których nie powiadomiła IMG, to postanowiła między innymi, że „dopóki nie istnieje całkowita pewność co do posiadania przez [nie] statusu organizacji międzynarodowej”, jej służby nie zawrą już z nim nowej umowy o delegowaniu zadań na podstawie przepisów pozwalających na powierzenie zadań związanych z wykonywaniem budżetu organizacjom międzynarodowym w ramach zarządzania pośredniego budżetem Unii (dalej jako: „decyzja z dnia 8 maja 2015 r.”).

C. Okoliczności postępowania sądowego

1. Wyrok T-29/15

- 32 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 stycznia 2015 r. IMG wniosło skargę o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 grudnia 2014 r.
- 33 Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności tej skargi, oparty na niezaskarżalności decyzji z dnia 16 grudnia 2014 r. ze względu na to, po pierwsze, że nie ma ona wiążących skutków prawnych, a po drugie, że ma ona charakter wyłącznie potwierdzający w stosunku do pisma z dnia 25 kwietnia 2014 r., którym powiadomiono IMG o istnieniu środków zabezpieczających z dnia 26 lutego 2014 r.
- 34 Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 r. Sąd pozostawił ten zarzut do rozstrzygnięcia w wyroku.
- 35 Wyrokiem z dnia 2 lutego 2017 r., International Management Group/Komisja (T-29/15, niepublikowanym, zwanym dalej „wyrokiem T-29/15”, EU:T:2017:56) Sąd oddalił skargę IMG. W pkt 28–78 tego wyroku uznał on, że zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję był bezzasadny, ponieważ decyzja z dnia 16 grudnia 2014 r. wywołała wiążące skutki prawne, gdyż po pierwsze, definitywnie pozbawiła IMG możliwości zawarcia umowy o delegowaniu zadań, do której się ona odnosiła, a po drugie, nie miała ona charakteru wyłącznie potwierdzającego w stosunku do pisma z dnia 25 kwietnia 2014 r. Niemniej w pkt 79–169 i 174 wspomnianego wyroku Sąd oddalił siedem zarzutów podniesionych przez IMG i w konsekwencji oddalił skargę jako bezzasadną.

2. Wyrok T-381/15

- 36 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 lipca 2015 r. IMG wniosło skargę o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 maja 2015 r. oraz o naprawienie szkód spowodowanych tą decyzją.
- 37 Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności tej skargi, oparty na niezaskarżalności decyzji z dnia 8 maja 2015 r. ze względu na, w szczególności, brak wiążących skutków prawnych.
- 38 Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016 r. Sąd pozostawił ten zarzut do rozstrzygnięcia w wyroku.
- 39 Wyrokiem z dnia 2 lutego 2017 r., IMG/Komisja (T-381/15, niepublikowanym, zwanym dalej „wyrokiem T-381/15”, EU:T:2017:57) Sąd stwierdził, że nie ma już potrzeby orzekania w przedmiocie części skargi IMG, i oddalił ją w pozostałej części.
- 40 W pkt 41–53 i 75 tego wyroku Sądu uznał przede wszystkim, że decyzja z dnia 8 maja 2015 r. wywołała wiążące skutki prawne, ponieważ pozbawiła IMG możliwości powierzenia mu nowych zadań związanych z wykonywaniem budżetu w trybie zarządzania pośredniego z udziałem organizacji międzynarodowej, przewidzianego w art. 58 ust. 1 rozporządzenia finansowego z 2012 r., w związku z czym wniesiona przez IMG skarga o stwierdzenie jej nieważności jest dopuszczalna. Następnie w pkt 76–160 wspomnianego wyroku Sąd oddalił osiem zarzutów podniesionych przez IMG i w konsekwencji oddalił skargę jako bezzasadną. W tym względzie Sąd między innymi orzekł zasadniczo, że decyzję z dnia 8 maja 2015 r., jako że nie została ona uzasadniona w bardzo dokładny i szczegółowy sposób, należy rozumieć i skontrolować w świetle trzech okoliczności faktycznych i prawnych wymienionych w pkt 27 niniejszego wyroku, na które

Komisja powołała się wobec IMG, aby uzasadnić swoje wątpliwości co do statusu organizacji międzynarodowej tego podmiotu. Wreszcie w pkt 170–173 owego wyroku Sąd oddalił wniosek IMG o naprawienie szkody jako bezzasadny.

3. Wyrok C-183/17 P i C-184/17 P

- 41 W dwóch odwołaniach wniesionych w dniu 11 kwietnia 2017 r. IMG wniosło do Trybunału o uchylenie wyroków T-29/15 i T-381/15 oraz o ostateczne orzeczenie w tych sprawach poprzez stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 grudnia 2014 r. i z dnia 8 maja 2015 r., jak również poprzez zasądzenie od Unii naprawienia szkód spowodowanych drugą z tych decyzji.
- 42 Komisja, domagając się oddalenia w całości obu tych odwołań, złożyła równoległe dwa odwołania wzajemne, w których wniosła do Trybunału zasadniczo o uchylenie wyroków T-29/15 i T-381/15, w których zostały oddalone podniesione przez nią zarzuty niedopuszczalności, oraz o ostateczne orzeczenie w tych sprawach poprzez odrzucenie skarg jako niedopuszczalnych.
- 43 Wyrokiem C-183/17 P i C-184/17 P Trybunał w pierwszej kolejności oddalił oba odwołania wzajemne Komisji, uzasadniając to tym, że Sąd nie dopuścił się żadnego z naruszeń prawa zarzucanych mu przez tę instytucję, gdy uznał, że obie skargi IMG były dopuszczalne, gdyż odnosiły się do aktów mających wywołać wiążące skutki prawne mogące naruszyć interesy IMG, zmieniając w istotny sposób sytuację prawną tego podmiotu.
- 44 Trybunał stwierdził bowiem w pkt 55–60 wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, że decyzja z dnia 16 grudnia 2014 r. stanowiła decyzję w sprawie finansowania przyjętą na podstawie art. 84 rozporządzenia finansowego z 2012 r., której przedmiotem była zmiana wcześniejszej decyzji w celu powierzenia podmiotowi trzeciemu zadania związanego z wykonywaniem budżetu powierzonego uprzednio IMG. Zauważył on również, że ta decyzja w sprawie finansowania skutkowałą cofnięciem IMG statusu prawnego podmiotu odpowiedzialnego za to zadanie związane w wykonywaniem budżetu i w konsekwencji pozbawieniem zainteresowanego wszelkiej możliwości zawarcia w przyszłości z Unią umowy o delegowaniu dotyczącej tego zadania, co stanowi urzeczywistnienie zobowiązania prawnego w rozumieniu art. 85 i 86 tego rozporządzenia.
- 45 Ponadto Trybunał stwierdził w pkt 61 i 63 wspomnianego wyroku, że decyzja z dnia 8 maja 2015 r. zakazuje zawarcia z IMG jakiegokolwiek innej umowy o delegowaniu zadań w ramach zarządzania pośredniego budżetem Unii, „dopóki nie istnieje całkowita pewność co do posiadania przez [nie] statusu organizacji międzynarodowej”, że w ten sposób pozbawia ona zainteresowany podmiot wszelkiej rzeczywistej możliwości powierzenia mu jako organizacji międzynarodowej zadań związanych z wykonywaniem budżetu oraz że z orzecznictwa wynika, iż skutek ten należy uznać za prawnie wiążący skutek rzeczony decyzji, jak słusznie przyjął Sąd.
- 46 W drugiej kolejności Trybunał uwzględnił w pkt 84–97 tego samego wyroku zarzuty podniesione w obu odwołaniach, za pomocą których IMG zarzuciło Sądowi to, że orzekł, iż Komisja nie naruszyła prawa ani nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, uzasadniając decyzje z dnia 16 grudnia 2014 r. i z dnia 8 maja 2015 r. istnieniem wątpliwości co do jego statusu organizacji międzynarodowej w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r.
- 47 W tym względzie Trybunał orzekł, że Sąd naruszył prawo, gdy ograniczył się do stwierdzenia, iż argumenty i dowody przedstawione przez IMG nie podważały wątpliwości Komisji co do jego statusu organizacji międzynarodowej, zamiast zbadać zgodność z prawem decyzji z dnia 16 grudnia 2014 r. i z dnia 8 maja 2015 r. w świetle pojęcia „organizacji międzynarodowej”

w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., które odsyłają w tym względzie do „międzynarodowych organizacji sektora publicznego [organizacji prawa międzynarodowego publicznego] utworzonych na podstawie porozumień międzyrządowych”.

- 48 W związku z tym Trybunał zauważył między innymi, że żadna z trzech okoliczności wymienionych w pkt 27 niniejszego wyroku nie mogła zgodnie z prawem uzasadniać wątpliwości co do statusu organizacji międzynarodowej IMG, gdyż odnosiły się one jedynie do statusu pięciu państw przedstawionych przez IMG jako jego obecnych lub byłych członków, jak również do uprawnień osób, które reprezentowały te państwa przy podpisywaniu aktu założycielskiego IMG, a nie do wszystkich państw będących członkami IMG lub do statusu przysługującego IMG.
- 49 W trzeciej i ostatniej kolejności Trybunał uznał w pkt 98–106 wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, po pierwsze, że stwierdzenie naruszeń prawa popełnionych przez Sąd wiąże się z uchyleniem w całości wyroków T-29/15 i T-381/15, po drugie, że stan postępowania w obu sprawach pozwala na wydanie orzeczenia w zakresie, w jakim IMG wniosło o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 grudnia 2014 r. i z dnia 8 maja 2015 r., po trzecie, że obie te decyzje są niezgodne z prawem z tego samego względu co wyroki T-29/15 i T-381/15, w związku z czym należy stwierdzić ich nieważność w całości, i po czwarte, że ze swej strony wniosek o naprawienie szkód wyrządzonych IMG przez decyzję z dnia 8 maja 2015 r. nie pozwala na wydanie orzeczenia, a zatem należy go przekazać Sądowi do ponownego rozpoznania.

4. Postanowienie C-183/17 P-INT

- 50 W skardze złożonej w sekretariacie Trybunału w dniu 10 stycznia 2020 r. IMG wniosło do Trybunału o dokonanie wykładni pkt 1–3 sentencji wyroku C-183/17 P i C-184/17 P w związku z pkt 91–105 uzasadnienia tego wyroku w ten sposób, że Komisja nie miała podstaw do tego, by wciąż żywić wątpliwości co do jego statusu organizacji międzynarodowej w rozumieniu uregulowań finansowych Unii.
- 51 Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2020 r., International Management Group/Komisja (C-183/17 P-INT, zwanym dalej „postanowieniem C-183/17 P-INT”, EU:C:2020:507) Trybunał odrzucił ten wniosek o wykładnię wyroku jako oczywiście niedopuszczalny, gdyż wniosek ten dotyczył kwestii nierozstrzygniętej w owym wyroku. W szczególności w pkt 22 i 23 tego postanowienia Trybunał wskazał zasadniczo, że choć stwierdził błędny charakter wątpliwości wyrażonych przez Komisję co do statusu organizacji międzynarodowej IMG na podstawie szeregu okoliczności niemogących uzasadniać takich wątpliwości, w żadnym wypadku nie rozstrzygnął on kwestii, czy na podstawie analizy, która nie byłaby obciążona naruszeniem prawa, oraz mając na uwadze całokształt właściwych okoliczności faktycznych i prawnych, należy uznać bądź, wręcz przeciwnie, wykluczyć, że zainteresowany ma taki status.

D. Sprawy w pierwszej instancji

1. Sprawa T-381/15 RENV

- 52 Po ogłoszeniu wyroku C-183/17 P i C-184/17 P Sąd wezwał strony do przedstawienia uwag na piśmie, zanim skierował do nich pytania wymagające udzielenia odpowiedzi na piśmie, na które odpowiedziały one w terminie wyznaczonym w tym celu. Wysłuchał on także ich stanowisk na rozprawie, która odbyła się w dniu 12 marca 2020 r.

- 53 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił wniosek o naprawienie szkody, o którym mowa w pkt 49 niniejszego wyroku.
- 54 W pierwszej kolejności, w pkt 49–68 zaskarżonego wyroku, Sąd uznał zasadniczo, że wniosek ten, doprecyzowany przez IMG w jego uwagach na piśmie w związku z częściowym przekazaniem sprawy przez Trybunał, jest niedopuszczalny w zakresie, w jakim ma on na celu uzyskanie naprawienia szeregu szkód, które bądź są dodatkowe w stosunku do szkód figurujących w skardze wszczynającej postępowanie, bądź zmieniły charakter w stosunku do tych szkód. W szczególności Sąd odrzucił jako niedopuszczalne żądania rzeczoności wniosku, za pomocą których IMG chciało uzyskać naprawienie w naturze – w drodze nakazów działania i publicznych oświadczeń wraz z odsetkami za opóźnienie – różnych szkód majątkowych, które – jak twierdziło – poniosło ono wskutek decyzji z dnia 8 maja 2015 r. Ponadto ów sąd odrzucił jako niedopuszczalne żądanie, w którym IMG domagało się zadośćuczynienia za krzywdę w wysokości 10 mln EUR, a nie w wysokości symbolicznego 1 EUR, jak to miało miejsce w tej skardze.
- 55 Natomiast wniosek odszkodowawczy został uznany za dopuszczalny w zakresie, w jakim dotyczył niektórych szkód majątkowych i krzywdy, o których naprawienie IMG wniosło w rzeczoności skardze.
- 56 W drugiej kolejności, w pkt 75–93 zaskarżonego wyroku, Sąd uznał zasadniczo, że nawet jeśli decyzja z dnia 8 maja 2015 r. jest niezgodna z prawem z powodów wskazanych przez Trybunał w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, to nie naruszyła ona żadnej normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom.
- 57 W tym względzie w pkt 76–88 tego wyroku Sąd oddalił jako bezzasadną argumentację IMG, zgodnie z którą należałoby uznać, że przepisy uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., z naruszeniem których decyzja ta została wydana, powinny być interpretowane w świetle określonych przepisów prawa międzynarodowego publicznego dotyczących pojęcia „organizacji międzynarodowej” zawartego w tych przepisach jako mające na celu przyznanie podmiotom, w odniesieniu do których Komisja uznała status organizacji międzynarodowej w rozumieniu wspomnianych przepisów, prawa do pozostania uznanymi za takie.
- 58 Podobnie w pkt 89–93 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił jako bezzasadną argumentację IMG, zgodnie z którą niezgodność z prawem obarczającą decyzję z dnia 8 maja 2015 r., stwierdzoną przez Trybunał w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, należy uznać za naruszenie normy prawnej wynikającej z zasady dobrej administracji i mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom, to jest obowiązku, na podstawie którego Komisja była zobowiązana zbadać w sposób staranny i bezstronny jego sytuację i jego ewentualny status organizacji międzynarodowej w świetle właściwych przepisów uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r.
- 59 Aby dojść do takiego wniosku, Sąd oparł się na trzech seriach rozważań. Przede wszystkim zauważył, że z jego utrwalonego orzecznictwa wynika, iż zasada dobrej administracji, obecnie wyrażona w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), nie przyznaje sama w sobie uprawnień jednostkom, z wyjątkiem sytuacji gdy jest ona wyrazem uprawnień szczególnych, takich jak prawo jednostki do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia jej sprawy przez administrację Unii w rozsądnym terminie. Następnie Sąd przypomniał, że z ocen prawnych dokonanych w zaskarżonym wyroku wynika, iż Komisja mogła zgodnie z prawem zakwestionować status organizacji międzynarodowej IMG w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., w związku z czym nie można skutecznie zarzucać tej

instytucji, że nie zawarła z tym podmiotem nowych umów o delegowaniu zadań w ramach zarządzania pośredniego. Wreszcie Sąd wskazał, że poza tym argumentem IMG nie wykazało, w jaki sposób niezgodność z prawem, która skłoniła Trybunał do stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 8 maja 2015 r., miała stanowić naruszenie ciężącego na Komisji obowiązku zbadania jego sytuacji w sposób bezstronny w świetle wszystkich przydatnych informacji.

- 60 W trzeciej i ostatniej kolejności, w pkt 94–97 zaskarżonego wyroku, Sąd orzekł zasadniczo, że naruszenie uregulowań finansowych z 2002 r. i 2012 r., na które powołało się IMG, nie wydaje się w każdym razie wystarczająco istotne, ponieważ IMG nie udowodniło, że Komisja nie dysponuje żadnym zakresem uznania przy stosowaniu tych uregulowań.
- 61 Na podstawie tego uzasadnienia Sąd uznał w pkt 98–101 zaskarżonego wyroku, że wniosek IMG o naprawienie szkody należy oddalić w całości.

2. *Sprawa T-645/19*

- 62 Równoległe do postępowania toczącego się w sprawie T-381/15 RENV Komisja i IMG wymieniły korespondencję dotyczącą wykonania wyroku C-183/17 P i C-184/17 P. Wynika z niej, że Komisja uważała pierwotnie, że stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 grudnia 2014 r. i z dnia 8 maja 2015 r. opierało się na braku uzasadnienia tych decyzji, podczas gdy IMG uważało, że stwierdzenie ich nieważności co do istoty skutkowało zobowiązaniem Komisji do przyznania mu statusu organizacji międzynarodowej w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r.
- 63 W ramach tej wymiany korespondencji Komisja skierowała do IMG w dniu 18 lipca 2019 r. pismo, które zostało opisane w następujący sposób w pkt 31 zaskarżonego postanowienia, niezakwestionowanym przed Trybunałem:
- „W piśmie z dnia 18 lipca 2019 r. [...] Komisja podniosła przede wszystkim, że w wyroku [C-183/17 P i C-184/17 P] Trybunał nie doszedł do wniosku, [iż IMG] było organizacją międzynarodową, w związku z czym wykonanie wspomnianego wyroku wymaga nie »automatycznego uznania IMG jako organizacji międzynarodowej, lecz dokonania ponownej oceny jego statusu prawnego w świetle dostępnych informacji i mających zastosowanie przepisów finansowych«. Następnie Komisja powtórzyła wystosowane do [IMG] żądanie przedstawienia dokumentów wymienionych w [jej] piśmie z dnia 6 maja 2019 r. [...] i uściśliła, że w przypadku odmowy [ze strony IMG] zwróci się bezpośrednio do państw, które podmiot ten uważa za swoich członków [...]. Wreszcie Komisja ponownie oświadczyła, że ocena statusu organizacji międzynarodowej [przysługującego IMG] stanowi kwestię wstępną w stosunku do wykonania wyroku [C-183/17 P i C-184/17 P] także w zakresie, w jakim stwierdzono w nim nieważność decyzji z dnia 16 grudnia 2014 r.”.
- 64 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 września 2019 r. IMG z jednej strony wniosło skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności pisma z dnia 18 lipca 2019 r., a to z tego względu, że Komisja nie była uprawniona ani do dokonania nowej oceny jego statusu organizacji międzynarodowej, ani do zwrócenia się do jego członków w celu otrzymania informacji w tej kwestii. Z drugiej strony IMG wniosło, po pierwsze, o zadośćuczynienie za krzywdę, jaką miało wyrządzić jej to pismo, po drugie, o naprawienie różnych szkód majątkowych, które, mimo że ich źródłem była decyzja z dnia 8 maja 2015 r., zostały utrwalone wspomnianym pismem, i po trzecie, o naprawienie szkód, które miało ponieść wskutek decyzji z dnia 16 grudnia 2014 r., lecz jedynie w zakresie, w jakim zostały one również utrwalone tym samym pismem.

- 65 Zaskarżonym postanowieniem Sąd oddalił ową skargę. W odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności pisma z dnia 18 lipca 2019 r. uznał on w pkt 45–76 tego postanowienia, że to żądanie jest niedopuszczalne, uzasadniając to zasadniczo tym, że pismo to stanowiło środek przygotowawczy do decyzji, jaką Komisja była zobowiązana podjąć, aby wykonać wyrok C-183/17 P i C-184/17 P.
- 66 W odniesieniu do żądania naprawienia szkód spowodowanych pismem z dnia 18 lipca 2019 r. Sąd uznał, że jest ono oczywiście niedopuszczalne z trzech względów, z których pierwszy dotyczy ścisłego związku istniejącego między krzywdą podniesioną przez IMG a żądaniem stwierdzenia nieważności rzezonego pisma, również niedopuszczalnym (pkt 80 i 81 zaskarżonego postanowienia), drugi – istnienia sytuacji zawisłości sporu związanej ze stosunkami łączącymi niektóre ze szkód majątkowych podnoszonych przez IMG ze szkodami majątkowymi będącymi przedmiotem sprawy T-381/15 RENV (pkt 82–85 tego postanowienia), i trzeci – braku jasności i precyzji w pismach procesowych IMG w odniesieniu do innych szkód majątkowych, których naprawienia IMG się domaga (pkt 86–93 wspomnianego postanowienia).

III. Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem

A. Żądania stron

- 67 W odwołaniu w sprawie C-619/20 P IMG wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
 - przekazanie sprawy T-645/19 Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.
- 68 W odwołaniu w sprawie C-620/20 P IMG wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie poprzez zasądzenie od Unii naprawienia szkód spowodowanych decyzją z dnia 8 maja 2015 r.; oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.
- 69 W każdej z tych spraw Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i o obciążenie IMG kosztami postępowania.

B. Postępowanie przed Trybunałem

- 70 W dniu 16 czerwca 2021 r., czyli po zamknięciu pisemnego etapu postępowania w każdej z obu niniejszych spraw, Komisja poinformowała Trybunał, że pismem z dnia 8 czerwca 2021 r. (zwanym dalej „pismem z dnia 8 czerwca 2021 r.”) powiadomiła IMG o ostatecznej ocenie statusu tego podmiotu, jakiej dokonała ona w celu wykonania wyroku C-183/17 P i C-184/17 P.

Komisja wyjaśniła, że z tej oceny, zawartej w dokumencie zatytułowanym „Końcowa ocena statusu prawnego [IMG] do celów jego kwalifikowalności do zarządzania pośredniego”, wynika, iż IMG nie można uznać za organizację międzynarodową w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r., z 2012 r. i z 2018 r. oraz że w konsekwencji nie można mu powierzyć zadań związanych z wykonywaniem budżetu z uwagi na ten status. Komisja wskazała również zasadniczo, że odnośną ocenę należy uznać za mającą zastosowanie ze skutkiem wstecznym, od momentu wydania decyzji z dnia 16 grudnia 2014 r. i z dnia 8 maja 2015 r., w związku z czym skutkuje ona lub może skutkować – w odniesieniu, odpowiednio, do sprawy C-619/20 P i sprawy C-620/20 P – bezprzedmiotowością sporu lub utratą przez IMG interesu prawnego.

- 71 W odpowiedzi na pytanie Trybunału Komisja oświadczyła, że wskazując na tę informację, zamierzała ona podnieść w każdej z obu spraw nowy zarzut w rozumieniu art. 127 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającego zastosowanie do postępowań odwoławczych zgodnie z art. 190 § 1 tego regulaminu.
- 72 Na podstawie art. 127 § 2 rzeczonego regulaminu IMG wyznaczono termin na zajęcie stanowiska w przedmiocie tej argumentacji Komisji, co też podmiot ten uczynił w odpowiednim czasie.

IV. W przedmiocie odwołań

- 73 Ze względu na związek istniejący między dwiema niniejszymi sprawami należy – zważywszy, że zapoznano się już ze stanowiskami sędziego sprawozdawcy, rzecznika generalnego i stron – połączyć je do celów wydania wyroku na podstawie art. 54 regulaminu postępowania.

A. W przedmiocie sporów i interesu prawnego

1. Argumentacja stron

- 74 Na poparcie argumentacji przedstawionej w pkt 70 i 71 niniejszego wyroku Komisja przedstawiła pismo z dnia 8 czerwca 2021 r., do którego został załączony dokument zatytułowany „Końcowa ocena statusu prawnego [IMG] do celów jego kwalifikowalności do zarządzania pośredniego”, o którym mowa w pkt 70 niniejszego wyroku.
- 75 Z dokumentu tego wynika, po pierwsze, że przepisy uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., do których odnosi się wyrok C-183/17 P i C-184/17 P, zostały zastąpione w toku postępowania zakończonego wydaniem tego wyroku nowymi przepisami zawartymi w rozporządzeniu finansowym z 2018 r., które zdaniem Komisji należy uwzględnić przy dokonywaniu nowej oceny sytuacji i statusu prawnego IMG, jakiej wymaga wykonanie rzeczonego wyroku.
- 76 Po drugie, Komisja wyraziła w nim pogląd, zgodnie z którym przepisy rozporządzenia finansowego z 2018 r., które przewidują możliwość powierzenia zadań związanych z wykonywaniem budżetu organizacjom międzynarodowym utworzonym w drodze „porozumień międzynarodowych”, należy interpretować z jednej strony w ten sposób, że mają one takie samo znaczenie co odesłanie do organizacji międzynarodowych powstałych na podstawie „porozumień międzyrządowych”, które to odesłanie figurowało w uregulowaniach finansowych z 2002 r. i z 2012 r., a z drugiej strony, że te dwa wyrażenia odsyłają w identyczny sposób do traktatów zawartych formalnie przez wiele państw, reprezentowanych z kolei przez osoby ważne upoważnione do wyrażenia ich zgody.

- 77 Po trzecie, Komisja wskazała w nim, że w celu wykonania wyroku C-183/17 P i C-184/17 P zwróciła się do każdego z państw przedstawionych przez IMG jako jego obecnych lub byłych członków z pytaniem w kwestii, z jednej strony, czy podmiot ten stanowi organizację międzynarodową, której są lub były one członkami, a z drugiej strony – czy mogą one przedstawić porozumienie międzynarodowe, którym utworzono taką organizację międzynarodową oraz wszelkie inne dokumenty istotne w tym względzie.
- 78 Po czwarte, Komisja wskazała w tym dokumencie zasadniczo, że z odpowiedzi przekazanych jej przez te państwa wynika, iż żadne z nich nie przyznaje, że zawarło zgodnie z wymaganą formą porozumienie międzynarodowe tworzące IMG jako organizację międzynarodową, której byłoby ono członkiem. Odpowiedzi te wskazują bowiem na to, że w rzeczywistości różne państwa, w odniesieniu do których ustalono, że bądź podpisały akt założycielski lub statut IMG, bądź uczestniczyły w spotkaniu, w trakcie którego zostało ono utworzone, bądź też wchodziły w skład jego komitetu pilotażowego lub wniosły wkład finansowy do tego podmiotu, utworzyły ten podmiot w roku 1994 w drodze dokumentu o charakterze politycznym i prawnie niewiążącym jako specjalny organ międzynarodowy mający tymczasowo koordynować finansowanie odbudowy Bośni i Hercegowiny.
- 79 Po piąte, Komisja doszła w nim do wniosku, że w świetle tych okoliczności, różnych uwag, które zostały jej przedstawione w tej kwestii przez IMG, oraz dokonanej przez nią oceny tych uwag nie zostało udowodnione, iż podmiot ten został utworzony jako organizacja prawa międzynarodowego publicznego na podstawie porozumienia zawartego przez co najmniej dwa państwa ważnie reprezentowane w tym celu, nawet jeżeli istnieje on od ponad 20 lat i znacznie rozszerzył zakres swojej działalności od momentu swego utworzenia. W konsekwencji owemu podmiotowi nie można powierzyć zadań związanych z wykonywaniem budżetu na podstawie przepisów uregulowań finansowych z 2002 r., z 2012 r. i z 2018 r., które pozwalają powierzać takie zadania organizacjom międzynarodowym.
- 80 IMG twierdzi, że argumentacja Komisji nie jest zasadna.

2. Ocena Trybunału

- 81 Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału, każda osoba fizyczna lub prawna, która wnosi odwołanie, musi – podobnie gdy wnosi ona skargę o stwierdzenie nieważności – mieć interes prawny, którego istnienie należy ocenić, po pierwsze, w świetle przedmiotu tego odwołania lub tej skargi, a po drugie, w dniu, w którym zostało ono wniesione. Niespełnienie tego decydującego warunku stanowi bezwzględny przeszkodę procesową, którą sąd Unii może uwzględnić z urzędu na każdym etapie postępowania (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 września 2009 r., Moser Baer India/Rada, C-535/06 P, EU:C:2009:498, pkt 24; z dnia 21 stycznia 2021 r., Niemcy/Esso Raffinage, C-471/18 P, EU:C:2021:48, pkt 101 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 82 Ponadto ten interes prawny, tak jak sam przedmiot sporu, musi istnieć do momentu wydania orzeczenia sądowego. W konsekwencji ustanie tego interesu lub powstanie stanu bezprzedmiotowości w toku postępowania może prowadzić sąd Unii do stwierdzenia, w stosownym przypadku z urzędu, że nie ma już potrzeby orzekania w danej sprawie (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 października 1995 r., Rendo i in./Komisja, C-19/93 P, EU:C:1995:339, pkt 13; z dnia 3 września 2009 r., Moser Baer India/Rada, C-535/06 P, EU:C:2009:498, pkt 24; a także z dnia 4 września 2018 r., ClientEarth/Komisja, C-57/16 P, EU:C:2018:660, pkt 43).

- 83 Wreszcie zarówno istnienie, jak i dalsze trwanie interesu prawnego zakładają, że skarga lub odwołanie mogą w efekcie być w stanie doprowadzić do poprawy sytuacji strony fizycznej lub prawnej wnoszącej ten środek prawny (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 maja 2013 r., Abdulrahim/Rada i Komisja, C-239/12 P, EU:C:2013:331, pkt 61–64; a także z dnia 4 września 2018 r., ClientEarth/Komisja, C-57/16 P, EU:C:2018:660, pkt 43). W każdym wypadku kwestię tę należy ocenić w konkretny sposób (zob. podobnie wyrok z dnia 28 maja 2013 r., Abdulrahim/Rada i Komisja, C-239/12 P, EU:C:2013:331, pkt 65).
- 84 W niniejszej sprawie, po pierwsze, nie jest kwestionowane, że w dniu, w którym zostały wniesione odwołania rozpatrywane w niniejszym postępowaniu, nie były one pozbawione przedmiotu oraz że IMG przysługiwał interes prawny. Natomiast Komisja utrzymuje, że ten przedmiot i ten interes przestały istnieć w toku postępowania z powodu jej decyzji, zawartej w piśmie z dnia 8 czerwca 2021 r., o nieuznaniu IMG za organizację międzynarodową w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r., z 2012 r. i z 2018 r. w świetle ostatecznej oceny statusu tego podmiotu, której to oceny dokonała ona w celu wykonania wyroku C-183/17 P i C-184/17 P.
- 85 Po drugie, decyzja ta stanowi punkt końcowy procesu oceny, którego punktem wyjściowym jest pismo z dnia 18 lipca 2019 r., wymienione w pkt 63 niniejszego wyroku i do którego stwierdzenia nieważności dąży IMG. Ponadto wspomniana decyzja opiera się, jak wynika z argumentów Komisji streszczonych w pkt 76–78 tego wyroku, na szeregu informacji zgromadzonych przez tę instytucję w ramach odnośnego procesu oceny. Wreszcie skarga w sprawie T-645/19 wniesiona przez IMG na to pismo oraz odwołanie będące przedmiotem sprawy C-619/20 P wniesione przez ten podmiot wskutek odrzucenia tej skargi zaskarżonym postanowieniem mają między innymi na celu zakwestionowanie samej możliwości podjęcia przez Komisję takiego procesu oceny, jak wynika to z pkt 64 wspomnianego wyroku.
- 86 Otóż okoliczności te, razem wzięte, wykluczają uznanie, że odwołanie stało się bezprzedmiotowe lub że IMG straciło interes prawny z tego względu, iż owo odwołanie przestało mieć – dzięki swojemu wynikowi – przysporzyć korzyści temu podmiotowi. Gdyby bowiem w wyniku badania, które przeprowadza Trybunał, okazało się, że odwołanie jest zasadne i że należy uchylić zaskarżone postanowienie, to uchylenie to doprowadzi do usunięcia pisma z dnia 18 lipca 2019 r. z porządku prawnego i będzie mogło – zważywszy na związki, jakie istnieją między tym pismem a pismem z dnia 8 czerwca 2021 r. – mieć wpływ na zgodność z prawem tego ostatniego, w odniesieniu do którego obie strony sygnalizują, że jest ono kwestionowane przez IMG w ramach skargi, która została zarejestrowana w sekretariacie Sądu pod numerem T-509/21 i która była jeszcze przedmiotem postępowania przed tym sądem w dniu wniesienia odwołań będących przedmiotem niniejszego postępowania.
- 87 Po trzecie wreszcie, pismo z dnia 8 czerwca 2021 r., w postaci przedstawionej przez Komisję, nie może mieć jakiegokolwiek wpływu na przedmiot odwołania w sprawie C-620/20 P lub na interes IMG do działania w tych ramach.
- 88 Odwołanie to i poprzedzająca je skarga w sprawie T-381/15 RENV mają bowiem na celu naprawienie szkód o charakterze niemajątkowym i majątkowym, jakie – jak uważa IMG – poniosło ono wskutek decyzji z dnia 8 maja 2015 r., w której Komisja poinformowała ten podmiot – jak wskazano w pkt 31 niniejszego wyroku – o swojej decyzji o niezawieraniu już z nim nowych umów o delegowaniu zadań na podstawie przepisów uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., które umożliwiają powierzenie zadań związanych z wykonywaniem budżetu organizacjom międzynarodowym, ze względu na istnienie wątpliwości dotyczących statusu organizacji międzynarodowej IMG w rozumieniu tych przepisów.

- 89 Otóż z tego względu, że – jak wynika z pkt 46–49 i 51 niniejszego wyroku – Trybunał stwierdził niezgodność z prawem tej decyzji w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P z uwagi na bezzasadny pod względem prawnym i faktycznym charakter rozumowania, które skłoniło Komisji do powzięcia takich wątpliwości, oraz z uwagi na okoliczność, że uzasadnienie, na którym opiera się to stwierdzenie, jest – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem (wyroki: z dnia 14 września 1999 r., Komisja/AssiDomän Kraft Products i in., C-310/97 P, EU:C:1999:407, pkt 54; a także z dnia 19 kwietnia 2012 r., Artegoda/Komisja, C-221/10 P, EU:C:2012:216, pkt 87) – objęte powagą rzeczy osądzonej, gdyż stanowi ono niezbędne wsparcie sentencji tego wyroku stwierdzającego nieważność, na kwestię, czy ta niezgodna z prawem decyzja mogła spowodować szkody o charakterze niemajątkowym i majątkowym, w odniesieniu do których IMG ma interes w żądaniu ich naprawienia, nie może mieć wpływu okoliczność, że Komisja, w decyzji wydanej sześć lat później i opartej na innej ocenie prawnej i faktycznej, doszła do wniosku, iż IMG nie można postrzegać jako organizacji międzynarodowej. W ramach skargi o odszkodowanie oceny niezgodności z prawem aktu lub zachowania, które mogą skutkować powstaniem odpowiedzialności pozaumownej Unii, należy bowiem dokonywać w oparciu o okoliczności prawne i faktyczne istniejące w chwili wydania danego aktu lub w chwili, gdy miało miejsce dane zachowanie (wyrok z dnia 10 września 2019 r., HTTS/Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, pkt 39).
- 90 Z powyższego wynika, że argumentacja Komisji dotycząca okoliczności, że rozpatrywane odwołania stały się bezprzedmiotowe, lub utraty interesu prawnego przez IMG nie jest zasadna.

B. W przedmiocie odwołania C-619/20 P

- 91 Na poparcie swoich żądań IMG powołuje się na dwa zarzuty dotyczące naruszeń prawa dotyczących, odpowiednio, odrzucenia jako niedopuszczalnego jego wniosku o stwierdzenie nieważności pisma z dnia 18 lipca 2019 r. (pkt 43–76 zaskarżonego postanowienia) i odrzucenia jako oczywiście niedopuszczalnego jego wniosku o naprawienie szkód, jakie miało mu wyrządzić to pismo (pkt 77–93 tego samego postanowienia).

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego

a) Argumentacja stron

- 92 IMG utrzymuje, że rozumowanie, w wyniku którego Sąd uznał, że pismo z dnia 18 lipca 2019 r. nie stanowi aktu mogącego być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, jest obarczone wieloma naruszeniami prawa.
- 93 Zdaniem IMG pismo to zawiera bowiem ostateczną decyzję Komisji w sprawie wykonania wyroku C-183/17 P i C-184/17 P poprzez dokonanie nowej oceny statusu IMG na podstawie przepisów uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r. w świetle dodatkowych informacji, jakie miały zostać dostarczone przez zainteresowanego lub – w braku ich dostarczenia przez ten podmiot – przez państwa przedstawione przez niego jako obecni lub byli członkowie. Z taką wyraźną decyzją wiąże się – w sposób dorozumiany, lecz niewątpliwy – decyzja w sprawie niewykonania tego wyroku poprzez przywrócenie w stosunku do IMG do sytuacji organizacji międzynarodowej uznanej między innymi przez Komisję, w której to sytuacji IMG znajdowało się przed przyjęciem dwóch aktów, których nieważność stwierdził Trybunał.

- 94 Tymczasem Sąd, nie przyznając zaskarżalnego charakteru tym decyzjom, dopuścił się zdaniem IMG przede wszystkim naruszenia prawa polegającego na odmowie ukarania naruszenia przez Komisję art. 266 akapit pierwszy TFUE, który zobowiązuje instytucje Unii – w przypadku stwierdzenia nieważności aktu, którego są one autorem – do podjęcia środków zapewniających wykonanie wyroku orzekającego tę nieważność. Mówiąc konkretnie – pkt 53–59, 61–66, 68–70 i 73–76 zaskarżonego postanowienia naruszają powagę rzeczy osądzonej przysługującą wyrokowi C-183/17 P i C-184/17 P, z którego rozstrzygającego uzasadnienia (pkt 92–96 i 104) wynika, że Komisja była zobowiązana przywrócić w stosunku do IMG wcześniejszą sytuację uznanej organizacji międzynarodowej w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., w której to sytuacji ten podmiot by się znajdował.
- 95 Co więcej, abstrahując od okoliczności, że uznanie statusu IMG powinno pozostać niewzruszone, chyba że jego członkowie zmieniliby jego status lub położyli kres jego istnieniu, w opinii IMG Sąd naruszył różne normy prawa międzynarodowego publicznego dotyczące pojęcia „organizacji międzynarodowej”, do którego odwołują się te uregulowania, przy czym ze względu na pierwszeństwo tych norm przed prawem wtórnym Unii powinny być one przestrzegane zarówno przez ten sąd, jak i przez Komisję w ramach wykonywania wyroku C-183/17 P i C-184/17 P.
- 96 Wreszcie zdaniem IMG Sąd błędnie zastosował zasady wypracowane w utrwalonym orzecznictwie Trybunału dotyczącym pojęcia „aktu podlegającego zaskarżeniu”, gdy nie uznał za taki pisma z dnia 18 lipca 2019 r. mimo brzmienia tego pisma, kontekstu, w jakim zostało ono wystosowane, oraz skutków prawnych zawartych w nim decyzji wyraźnej i dorozumianej.
- 97 Komisja twierdzi, że zarzut nie jest zasadny.

b) Ocena Trybunału

- 98 Skarga o stwierdzenie nieważności może zostać wniesiona na podstawie art. 263 akapit pierwszy TFUE na wszystkie przepisy lub środki przyjęte przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii, bez względu na ich formę, które mają na celu wywołanie wiążących skutków prawnych mogących naruszyć interesy osoby fizycznej lub prawnej, zmieniając w istotny sposób jej sytuację prawną (wyrok z dnia 31 stycznia 2019 r., International Management Group/Komisja, C-183/17 P i C-184/17 P, EU:C:2019:78, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 99 Ponadto w celu ustalenia w danym przypadku, czy zaskarżony akt ma na celu wywołanie wiążących skutków prawnych, należy – w pierwszej kolejności, jak to wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału – brać pod uwagę jego istotę, przy czym wiążące skutki prawne aktu należy oceniać na podstawie obiektywnych kryteriów, takich jak treść rozpatrywanego aktu, z uwzględnieniem, w razie potrzeby, kontekstu, w jakim został wydany, oraz uprawnień instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii, które go wydały. Uprawnień tych nie należy traktować w sposób abstrakcyjny, lecz jako elementy mogące objaśnić konkretną analizę treści wspomnianego aktu, która ma charakter główny i niezbędny (wyrok z dnia 21 stycznia 2021 r., Niemcy/Esso Raffinage, C-471/18 P, EU:C:2021:48, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 100 W drugiej kolejności – z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że w przypadku gdy – tak jak w niniejszej sprawie – zaskarżony akt został wydany w następstwie stwierdzenia nieważności poprzedniego aktu, należy uwzględnić specyfikę prawną takiej sytuacji.

- 101 W tym względzie z art. 266 TFUE wynika, że instytucja, organ lub jednostka organizacyjna, od której pochodzi akt, którego nieważność została stwierdzona, ma obowiązek przedsięwziąć środki, jakie pociąga za sobą wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność tego aktu, oraz w celu zastosowania się do takiego wyroku i zapewnienia mu wykonania w pełnym zakresie ma obowiązek przestrzegania nie tylko sentencji tego wyroku, lecz także uzasadnienia, które stanowi konieczne wsparcie sentencji wyroku w ten sposób, że jest ono niezbędne dla określenia dokładnego znaczenia zawartego w tej sentencji (wyrok z dnia 14 czerwca 2016 r., McBride i in., C-361/14 P, EU:C:2016:434, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 102 Jako że art. 266 TFUE nie uściśla jednak charakteru środków, jakie powinien podjąć autor aktu, którego nieważność stwierdzono, aby wywiązać się z tego obowiązku, to do autora tego aktu należy określenie tych środków (zob. podobnie wyrok z dnia 14 czerwca 2016 r., Komisja/McBride i in., C-361/14 P, EU:C:2016:434, pkt 52, 53), przy czym przy wyborze tych środków przysługuje mu szeroki zakres uznania, pod warunkiem że dostosuje się on do sentencji wyroku, którym stwierdzono nieważność tego aktu, oraz do uzasadnienia będącego niezbędną podstawą danego rozstrzygnięcia (zob. podobnie wyrok z dnia 15 marca 2018 r., Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 87 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 103 W trzeciej i ostatniej kolejności – z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w przypadku aktów, których opracowanie przebiega w kilku etapach proceduralnych, aktem mogącym być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności może być co do zasady jedynie środek, który ostatecznie określa stanowisko właściwej instytucji, właściwego organu lub właściwej jednostki organizacyjnej Unii w chwili zakończenia postępowania, z wyłączeniem środków pośrednich, których celem jest przygotowanie tego ostatecznego środka, w szczególności poprzez wyrażenie tymczasowej opinii (wyroki: z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 10, 20; a także z dnia 3 czerwca 2021 r., Węgry/Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, pkt 43, 44).
- 104 Skarga o stwierdzenie nieważności na środek wyrażający tymczasową opinię mogłaby bowiem zobowiązać sąd Unii do dokonania oceny zagadnień, co do których właściwa instytucja, właściwy organ lub właściwa jednostka organizacyjna nie miały jeszcze okazji się wypowiedzieć, co byłoby niekompatybilne z systemem podziału kompetencji oraz z systemem środków zaskarżenia przewidzianym w traktacie FUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 października 2011 r., Deutsche Post i Niemcy/Komisja, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, pkt 51; a także z dnia 15 marca 2017 r., Stichting Woonlinie i in./Komisja, C-414/15 P, EU:C:2017:215, pkt 45).
- 105 Ponadto jeśli na bezprawność, jaką może być dotknięty środek pośredni, można powołać się przy okazji skargi o stwierdzenie nieważności, którą można wnieść na środek końcowy, do którego opracowania się on przyczynił, skarga ta pozwala zapewnić zainteresowanym osobom wystarczającą ochronę sądową (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 października 2011 r., Deutsche Post i Niemcy/Komisja, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, pkt 53, 54; a także z dnia 6 października 2021 r., Poggiolini/Parlament (C-408/20 P, EU:C:2021:806, pkt 43).
- 106 W niniejszym przypadku Sąd doszedł do wniosku, że z uwagi na swoją treść, przypomnianą w pkt 63 niniejszego wyroku, pismo z dnia 18 lipca 2019 r. nie było aktem mogącym być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, gdyż stanowiło ono środek przygotowawczy.
- 107 Mówiąc dokładniej, sąd ten uznał najpierw w pkt 51 i 52 zaskarżonego postanowienia, że pismo to należy przeanalizować jako wyrażające stanowisko Komisji, zgodnie z którym instytucja ta uznała za konieczne uzyskanie informacji umożliwiających jej dokonanie oceny statusu organizacji

międzynarodowej IMG w rozumieniu mających zastosowanie przepisów oraz określenie jej ostatecznego stanowiska w tym przedmiocie, aby wywiązać się ze spoczywającego na niej obowiązku wykonania wyroku C-183/17 P i C-184/17 P.

- 108 Następnie Sąd uznał zasadniczo w pkt 54, 59–69 i 71–75 zaskarżonego postanowienia, że z uwagi na kontekst, w jakim zostało wystosowane wspomniane pismo, na sentencję i uzasadnienie wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, jak również ze względu na uznanie, jakim dysponowała Komisja w celu wywiązania się ze spoczywającego na niej obowiązku wykonania tego wyroku, była ona uprawniona, a wręcz zobowiązana dokonać nowej oceny statusu organizacji międzynarodowej IMG w świetle mających zastosowanie przepisów i starać się uzyskać w tym celu informacje, które wydawały się jej konieczne, aby móc określić swoje ostateczne stanowisko w tej kwestii.
- 109 Wreszcie Sąd wywiódł stąd w pkt 76 zaskarżonego postanowienia, że pismo z dnia 18 lipca 2019 r. stanowiło środek przygotowawczy do decyzji, jaką Komisja była zobowiązana podjąć w celu wykonania wyroku C-183/17 P i C-184/17 P.
- 110 W tym względzie należy zauważyć – jeśli chodzi w pierwszej kolejności o argumenty IMG, które zostały streszczone w pkt 94 niniejszego wyroku – że, mając na uwadze zasady wynikające z orzecznictwa przypomniane w pkt 100–102 tego wyroku, Sąd nie naruszył prawa, gdy ustalił – w sposób streszczony w pkt 108 owego wyroku – konsekwencje prawne, jakie należało wyciągnąć w ramach analizy zaskarżalnego charakteru pisma z dnia 18 lipca 2019 r., po pierwsze, z istnienia wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, po drugie, z uznania, jakim dysponowała Komisja, aby wywiązać się ze spoczywającego na niej obowiązku podjęcia środków, jakich wymagało wykonanie tego wyroku, i po trzecie, z powagi rzeczy osądzonej, z której korzystają – jak przypomniano w pkt 89 niniejszego wyroku – zarówno sentencja tego wyroku stwierdzającego nieważność, jak i uzasadnienie, które stanowi niezbędne wsparcie sentencji.
- 111 W szczególności, jak słusznie zauważył ten sąd, z pkt 57–59, 61 i 88–90 wyroku C-183/17 P i C-184/17 P jasno wynika, po pierwsze, że Komisja ma obowiązek upewnić się, że podmioty, którym powierzyła lub zamierza powierzyć zadania związane z wykonywaniem budżetu, na podstawie przepisów uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r. dotyczących pośredniego zarządzania budżetem Unii przez organizacje międzynarodowe, mają taki status w rozumieniu tych przepisów. Po drugie, instytucja ta ma obowiązek, w razie wątpliwości w tej kwestii, rozwiania tych wątpliwości oraz zgromadzenia wszelkich informacji koniecznych w celu uzasadnienia jej decyzji pod względem prawnym i faktycznym ze względu na skutki prawne tej decyzji dla danego podmiotu.
- 112 Ponadto z pkt 92–97 i 104 wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, których treść przypomniano w pkt 22 i 23 postanowienia C-183/17 P-INT, jasno wynika, że w niniejszym przypadku decyzje, których nieważność stwierdził Trybunał, nie były uzasadnione ani pod względem prawnym, ani faktycznym.
- 113 Mając na uwadze te oceny i te stwierdzenia, które stanowią wsparcie sentencji tego wyroku, Komisja nie była zobowiązana przywrócić w stosunku do IMG wcześniejszej sytuacji uznanej organizacji międzynarodowej, w jakiej znajdował się ten podmiot zgodnie z jego twierdzeniem, lecz mogła wywiązać się ze spoczywającego na niej obowiązku wykonania wyroku C-183/17 P i C-184/17 P poprzez podjęcie środków proceduralnych mających jej umożliwić usunięcie nieprawidłowości stwierdzonej przez Trybunał oraz ewentualnie wydanie nowego aktu

mającego zastąpić decyzje, których nieważność stwierdził Trybunał, po uzyskaniu informacji, które uważała ona za niezbędne do uzasadnienia tego nowego aktu pod względem prawnym i faktycznym.

- 114 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o argumenty IMG streszczone w pkt 96 niniejszego wyroku, należy zauważyć, że w świetle konsekwencji prawnych, jakie wyciągnął on zasadnie z wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, Sąd nie popełnił błędu w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, gdy w pkt 76 zaskarżonego postanowienia doszedł do wniosku, iż pismo z dnia 18 lipca 2019 r. należało postrzegać – z uwagi na jego treść – jako środek przygotowawczy wyrażający tymczasowe stanowisko Komisji w kwestii statusu organizacji międzynarodowej IMG w rozumieniu przepisów mających zastosowanie.
- 115 Jako że właściwa instytucja zamierzała dokonać oceny tego statusu, taki środek można było zasadnie uznać za środek przygotowawczy w świetle zasad wynikających z orzecznictwa przypomnianych w pkt 103 i 104 niniejszego wyroku.
- 116 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o argumenty IMG streszczone w pkt 95 niniejszego wyroku, należy stwierdzić, że dotyczą one konsekwencji, jakie zdaniem tego podmiotu należało wyciągnąć z określonych norm prawa międzynarodowego publicznego dotyczących pojęcia „organizacji międzynarodowej” w ramach oceny jego ewentualnego statusu organizacji międzynarodowej w rozumieniu przepisów mających zastosowanie, a zatem kwestii, którą – jak wskazała Komisja w piśmie z dnia 18 lipca 2019 r. – chciała ona ocenić wstępnie przed zajęciem ostatecznego stanowiska. Otóż z uwagi na orzecznictwo przypomniane w pkt 104 i 105 tego wyroku takie argumenty, nawet przy założeniu, że są one zasadne, nie mogą prowadzić do uznania zaskarżalnego charakteru tego pisma.
- 117 W świetle całości wskazanych wyżej powodów omawiany zarzut nie jest zasadny i w związku z tym należy go oddalić.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego

a) Argumentacja stron

- 118 IMG twierdzi przede wszystkim, że ze względu na okoliczność, iż żądanie stwierdzenia nieważności pisma z dnia 18 lipca 2019 r. było dopuszczalne, dopuszczalne było również żądanie zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną tym pismem, wbrew temu, co Sąd przyjął w pkt 80 i 81 zaskarżonego postanowienia.
- 119 Następnie IMG stwierdza, że żądanie naprawienia szkód majątkowych spowodowanych decyzją z dnia 8 maja 2015 r. również nie mogło zostać odrzucone jako niedopuszczalne z powodu zawisłości sporu w sprawie T-381/15 RENV, jak błędnie orzekł Sąd w pkt 82–85 tego postanowienia. IMG powołuje się konkretnie i wyłącznie na przedmiotowe szkody, mimo że ich źródłem była ta decyzja, gdyż zostały one utrwalone tym pismem.
- 120 Wreszcie tak samo żądanie naprawienia szkód majątkowych, których źródłem była decyzja z dnia 16 grudnia 2014 r., dotyczyło konkretnie i wyłącznie tych szkód, gdyż zostały one utrwalone pismem z dnia 18 lipca 2019 r., w związku z czym Sąd dopuścił się także naruszenia prawa, gdy odrzucił je jako niedopuszczalne w pkt 86–93 wspomnianego postanowienia.

121 Komisja uważa, że powyższy zarzut jest w części bezzasadny, a w pozostałej części nieskuteczny.

b) Ocena Trybunału

122 W tym względzie, jeśli chodzi w pierwszej kolejności o argument IMG dotyczący oceny wyrażonej przez Sąd w pkt 80 i 81 zaskarżonego postanowienia, wystarczy stwierdzić, że choć IMG ogranicza się w istocie do twierdzenia, iż ocenę tę należałoby uznać za obarczoną naruszeniem prawa, gdyby okazało się, że żądanie stwierdzenia nieważności pisma z dnia 18 lipca 2019 r. zostało błędnie odrzucone jako niedopuszczalne, z pkt 117 niniejszego wyroku wynika jednak, że Sąd był uprawniony do odrzucenia tego żądania jako niedopuszczalnego.

123 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o żądanie naprawienia szkód majątkowych, które, mimo że ich źródłem była decyzja z dnia 8 maja 2015 r., zostały utrwalone pismem z dnia 18 lipca 2019 r., należy zauważyć, że – jak Sąd słusznie przypomniał w pkt 82 zaskarżonego postanowienia – z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, iż kolejna skarga o stwierdzenie nieważności lub o naprawienie szkody wniesiona w sprawie, w której toczy się już spór pomiędzy tymi samymi stronami, mająca te same cele i oparta na tych samych zarzutach lub zastrzeżeniach, winna zostać odrzucona jako niedopuszczalna ze względu na zawisłość sporu (postanowienie z dnia 1 kwietnia 1987 r., *Ainsworth i in./Komisja*, 159/84, 267/84, 12/85 i 264/85, EU:C:1987:172, pkt 3, 4; a także wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r., *Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada*, C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2017:269, pkt 29).

124 Otóż Sąd słusznie zastosował to orzecznictwo w niniejszym przypadku w pkt 83–85 zaskarżonego postanowienia, gdyż wniosek IMG o naprawienie szkody został złożony po wniosku będącym przedmiotem sprawy T-381/15 RENV, w której spór również toczył się między IMG a Komisją, która miała ten sam cel odszkodowawczy i która dotyczyła szkód majątkowych, które – mimo że zostały one utrwalone pismem z dnia 18 lipca 2019 r. – miały swe źródło, według samego zainteresowanego, w decyzji będącej przedmiotem sporu w tej wcześniejszej sprawie.

125 W trzeciej i ostatniej kolejności, jeśli chodzi o analogiczny argument IMG dotyczący jego żądania naprawienia szkód, które – jakkolwiek zostały spowodowane decyzją z dnia 16 grudnia 2014 r. – zostały utrwalone pismem z dnia 18 lipca 2019 r., wystarczy zauważyć, że argument ten jest nieskuteczny. Aby odrzucić to żądanie jako niedopuszczalne, Sąd oparł się bowiem w pkt 91–93 zaskarżonego postanowienia nie na względach merytorycznych lub proceduralnych związanych z charakterem lub źródłem podnoszonych szkód, lecz na niespełnieniu wymogów formalnych mających zastosowanie do skarg wszczynających postępowanie określonych w art. 76 lit. d) jego regulaminu postępowania, uznając zasadniczo, że argumentacja mająca na celu poparcie owego żądania była zbyt lapidarna i nieprecyzyjna, aby mógł on orzec.

126 Jako że omawiany zarzut jest zatem równie bezzasadny co zarzut pierwszy, odwołanie należy oddalić.

C. W przedmiocie odwołania w sprawie C-620/20 P

127 Na poparcie swych żądań IMG powołuje się na dwa zarzuty dotyczące naruszeń prawa obarczających, odpowiednio, oddalenie części jego żądań odszkodowawczych jako bezzasadnych (pkt 69–100 zaskarżonego wyroku) oraz odrzucenie pozostałej części tych żądań jako niedopuszczalnych (pkt 40–68 tego wyroku).

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego

a) Argumenty stron

- 128 W odniesieniu do żądań odszkodowawczych, które zostały oddalone co do istoty w zaskarżonym wyroku, IMG utrzymuje, po pierwsze, że Sąd, nie wyciągając konsekwencji ze stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 8 maja 2015 r. dokonanego w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, naruszył zasadę powagi rzeczy osądzonej, ustanowioną w art. 61 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z którym to postanowieniem w przypadku gdy sprawa zostanie skierowana do ponownego rozpoznania przez ten sąd, jest on związany orzeczeniem Trybunału co do kwestii prawnych. Mimo bowiem że Trybunał doszedł do wniosku, iż wątpliwości Komisji co do statusu organizacji międzynarodowej IMG były nieuzasadnione, Sąd odmówił stwierdzenia w pkt 82–86 zaskarżonego wyroku, że Komisja nie miała już prawa wysuwać wątpliwości w tym względzie.
- 129 Po drugie, IMG twierdzi, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa w pkt 86–88 zaskarżonego wyroku, odmawiając uznania, że bezprawność stwierdzona przez Trybunał stanowi – w świetle właściwych przepisów uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., jak również norm prawo międzynarodowego publicznego, które należy uwzględnić, aby zrozumieć pojęcie „organizacji międzynarodowej”, do którego odwołują się te przepisy – naruszenie normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom, którym Unia powierzyła zadania związane z wykonywaniem budżetu.
- 130 W tym względzie IMG twierdzi przede wszystkim, że w sytuacji gdy jednostka została uznana za organizację międzynarodową, nie można już jej odmówić takiego statusu z powodu ostatecznego charakteru tego uznania i możliwości powołania się na to uznanie wynikających z prawa międzynarodowego publicznego, dopóki same państwa będące jej członkami nie zdecydują zmienić tego statusu lub położyć kresu jej istnieniu. W związku z tym taka jednostka dysponuje na podstawie tego prawa i tak długo, jak długo istnieje, prawem do pozostania uznawaną za taką organizację.
- 131 IMG utrzymuje następnie, że podważenia statusu organizacji międzynarodowej, który został uznany w odniesieniu do danej jednostki, nie można uzasadniać szczególnym lub autonomicznym charakterem pojęcia „organizacji międzynarodowej” w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., gdyż muszą być one interpretowane w zgodzie z właściwymi normami prawa międzynarodowego publicznego z uwagi na nadrzędną rangę, jaką te normy zajmują w hierarchii norm.
- 132 Wreszcie IMG podnosi zasadniczo, że w wyniku uwzględnienia całokształtu okoliczności prawnych i faktycznych istotnych w niniejszym przypadku Sąd powinien był dojść do wniosku, że status organizacji międzynarodowej tego podmiotu nie wzbudza żadnych uzasadnionych wątpliwości.
- 133 Po trzecie, IMG zarzuca Sądowi, że naruszył on prawo w pkt 89–93 zaskarżonego wyrok, gdy odmówił stwierdzenia istnienia naruszenia prawa do dobrej administracji mogącego prowadzić do powstania odpowiedzialności Unii ze względu na bezprawność, jaką stwierdził Trybunał w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P. Z uwagi bowiem na nieuzasadniony charakter wątpliwości, które skłoniły Komisję do zamrożenia jej stosunków umownych z IMG w decyzji z dnia 8 maja 2015 r., jak również ze względu na naruszenie prawa i oczywisty błąd w ocenie obarczające tę decyzję jasne jest, że bezprawność ta stanowi naruszenie prawa do dobrej administracji,

ustanowionego w art. 41 karty, a mówiąc konkretniej, spoczywającego na tej instytucji na podstawie owego prawa obowiązku wykazania się starannością w badaniu sytuacji IMG zgodnie z orzecznictwem Trybunału wynikającym z wyroku z dnia 21 listopada 1991 r., Technische Universität München (C-269/90, EU:C:1991:438, pkt 14).

- 134 Po czwarte, zdaniem IMG Sąd naruszył prawo, gdy w pkt 96 i 97 zaskarżonego wyroku doszedł do wniosku, że naruszenie uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., na które powołało się IMG, w każdym wypadku nie było wystarczająco istotne.
- 135 W odpowiedzi Komisja ocenia, po pierwsze, że zastrzeżenie, zgodnie z którym Sąd naruszył art. 61 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest niedopuszczalne, nieskuteczne i bezzasadne. Dotyczy ono bowiem ocen Sądu odnoszących się do braku naruszenia norm prawnych mających na celu przyznanie uprawnień jednostkom, których to ocen nie można podważyć w ramach odwołania. Ponadto ten sąd doszedł w każdym wypadku do wniosku, że takie naruszenie – nawet przy założeniu jego wykazania – nie było wystarczająco istotne. Wreszcie zarówno z wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, jak i z postanowienia C-183/17 P-INT wynika, że Komisja nie była zobowiązana przyznać IMG statusu organizacji międzynarodowej w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r.
- 136 Po drugie, w opinii Komisji zastrzeżenie, zgodnie z którym bezprawność stwierdzoną przez Trybunał należało uznać za naruszenie normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień organizacjom międzynarodowym, którym Komisja powierzyła zadania związane z wykonywaniem budżetu, w świetle określonych norm prawa międzynarodowego publicznego dotyczących pojęcia „organizacji międzynarodowej”, do którego odwołują się przepisy uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., jest równie nieskuteczne i bezzasadne.
- 137 Kwestią, jaką należy rozstrzygnąć w niniejszym przypadku, nie jest bowiem kwestia tego, czy Komisja może dokonać nowej oceny statusu IMG, lecz czy przepisy uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., na podstawie których instytucja ta sformułowała wątpliwości w tym przedmiocie, stanowią normy prawne mające na celu przyznanie uprawnień jednostkom znajdującym się w sytuacji IMG. Oceny Sądu w tym zakresie nie są jednak obarczone jakimkolwiek naruszeniem prawa.
- 138 Po trzecie, zdaniem Komisji zastrzeżenie dotyczące naruszenia prawa do dobrej administracji może stanowić nowy, a zatem niedopuszczalny zarzut, gdyż nie zostało ono podniesione w sposób wystarczająco dostrzegalny i rozwinięte w pismach procesowych w pierwszej instancji. W każdym wypadku jest ono bezzasadne. IMG nie stara się bowiem nawet wykazać, że – poza bezprawnością stwierdzoną przez Trybunał – Komisja wykazała się brakiem staranności, jak stwierdził Sąd w pkt 92 zaskarżonego wyroku. Ponadto w pkt 91 tego wyroku Sąd prawidłowo wywiódł z wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, że nie można czynić Komisji zarzutu z zamrożenia jej stosunków umownych z IMG, gdyż status tego podmiotu był przedmiotem wątpliwości.
- 139 Po czwarte, zdaniem Komisji IMG nie wykazało, że Sąd błędnie wykluczył istnienie wystarczającego istotnego naruszenia uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r.

b) Ocena Trybunału

- 140 Jak wynika z powyższego przedstawienia argumentacji stron, omawiany zarzut składa się z czterech odrębnych zastrzeżeń.

1) W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego, dotyczącego naruszenia zasady powagi rzeczy osądzonej

- 141 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do zastrzeżenia streszczonego w pkt 128 niniejszego wyroku, należy przypomnieć, że po tym, jak Trybunał uchylił w całości wyroki T-29/15 i T-381/15 i orzekł w odniesieniu do części skarg leżących u podstaw tych wyroków, faktycznie stwierdził on w pkt 104 wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, że trzy okoliczności, na których Komisja oparła się w swoich decyzjach z dnia 16 grudnia 2014 r. i z dnia 8 maja 2015 r., przeanalizowanych w pkt 92–96 tego ostatniego wyroku, nie mogły podważyć posiadania przez IMG statusu organizacji międzynarodowej w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r.
- 142 Niemniej stwierdzenia tego nie można odczytywać w oderwaniu od uzasadnienia wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, którego jest ono logicznym następstwem oraz którego znaczenie i zakres Trybunał przypomniał w postanowieniu C-183/17 P-INT w sposób wskazany w pkt 51 niniejszego wyroku. Otóż z uzasadnienia tego jasno wynika, że nie było zabronione, by Komisja dokonała w późniejszym czasie nowej oceny posiadania przez IMG statusu organizacji międzynarodowej z uwzględnieniem całokształtu istotnych okoliczności faktycznych i prawnych.
- 143 Sąd nie dopuścił się zatem w pkt 82–86 zaskarżonego wyroku żadnego naruszenia prawa w świetle art. 61 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

2) W przedmiocie zastrzeżeń drugiego i czwartego, dotyczących istnienia wystarczającego istotnego naruszenia uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r.

- 144 W drugiej kolejności, w odniesieniu do zastrzeżeń streszczonych w pkt 129–132 i 134 niniejszego wyroku, zgodnie z którymi Sąd naruszył prawo w pkt 86–88, 96 i 97 zaskarżonego wyroku, odmawiając uznania, że bezprawność stwierdzoną przez Trybunał w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P można uznać za wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom, choć przepisy uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., w odniesieniu do których stwierdzono tę istotną bezprawność, powinny być postrzegane jako mające taki cel z uwagi na normy prawa międzynarodowego publicznego istotne w niniejszym przypadku, należy zauważyć, co następuje.
- 145 Po pierwsze, z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że aby w danym przypadku móc pociągnąć Unię do odpowiedzialności pozaumownej konieczne jest, by poza innymi przesłankami osoba, która domaga się naprawienia szkody lub szkód, jakie w swoim przekonaniu poniosła wskutek zachowania lub aktu Unii, wykazała istnienie naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom (wyroki: z dnia 4 lipca 2000 r., Bergaderm i Goupil/Komisja, C-352/98 P, EU:C:2000:361, pkt 41, 42; a także z dnia 4 kwietnia 2017 r., Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich/Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, pkt 31).
- 146 Ponadto naruszenie to musi być wystarczająco istotne, zaś sam ten wymóg zależy od uznania, jakim dysponuje instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii, które miały naruszyć tę normę, oraz od kwestii, czy naruszyły one w sposób oczywisty i poważny granice tego uznania, przy czym pod uwagę należy wziąć w szczególności stopień jasności i precyzji wspomnianej normy, trudności w wykładni lub stosowaniu, które mogą stąd wyniknąć, jak również złożoność sytuacji podlegającej uregulowaniu (zob. podobnie wyroki: z dnia 4 lipca 2000 r., Bergaderm i Goupil/Komisja, C-352/98 P, EU:C:2000:361, pkt 40, 43, 44; a także z dnia 30 maja 2017 r., Safa Nicu Sepahan/Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, pkt 30).

- 147 Po drugie, w niniejszym przypadku z brzmienia i systematyki właściwych przepisów uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., odczytywanych w świetle celów przyświecających tym uregulowaniom, wynika, że nie można uznać, iż same te przepisy mają na celu przyznanie uprawnień jednostkom, wobec których mogą być one stosowane.
- 148 Artykuł 53 lit. c) i art. 53d rozporządzenia finansowego z 2002 r. oraz art. 58 ust. 1 lit. c) rozporządzenia finansowego z 2012 r. nakładają na Komisję odpowiedzialność za wykonanie budżetu Unii, przewidując przy tym kilka metod wykonania tego budżetu, z których metoda zwana „wspólnym zarządzaniem z organizacjami międzynarodowymi” w pierwszym z tych rozporządzeń oraz „zarządzaniem pośrednim” w drugim z nich pozwala tej instytucji „powierzać zadania związane z wykonywaniem budżetu” takim organizacjom, zaś w ramach tego uprawnienia przysługuje jej szeroki zakres uznania.
- 149 Ponadto art. 53d rozporządzenia finansowego z 2002 r. przewiduje wyraźnie w ust. 1 i 2, że wyłącznie wtedy, gdy Komisja wykonuje budżet w trybie wspólnego zarządzania, a zatem w sytuacji gdy postanawia ona skorzystać z przysługującego jej uprawnienia do zastosowania tej metody wykonania budżetu, niektóre zadania zostają powierzone organizacji międzynarodowej, w którym to przypadku indywidualna umowa zawierana z tą organizacją musi zawierać szczegółowe postanowienia dotyczące tych zadań. Tak samo w art. 84 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia finansowego z 2012 r. uściślono, że w przypadku gdy Komisja postanawia wykonywać budżet Unii przy zastosowaniu metody zarządzania pośredniego, w decyzji o finansowaniu należy określić między innymi podmiot lub osobę, której powierza się określone zadania, kryteria zastosowane przy wyborze tego podmiotu lub osoby i powierzone im zadania. Analogiczne w tym aspekcie uregulowanie jest obecnie zawarte w art. 62 ust. 1 lit. c) oraz w art. 156 ust. 1 rozporządzenia finansowego z 2018 r.
- 150 Wreszcie te różne przepisy należy odczytywać – jak słusznie przypomniał Sąd w pkt 79 i 80 zaskarżonego wyroku oraz jak wskazał rzecznik generalny w pkt 51 opinii – w świetle zasady należytego zarządzania finansami, o której mowa w art. 310 ust. 5 i w art. 317 akapit pierwszy TFUE.
- 151 Z uwagi na rolę i odpowiedzialność, jakie te przepisy prawa pierwotnego Unii oraz rozporządzenia finansowe przypisują Komisji w związku z wykonywaniem budżetu Unii, instytucja ta ma bowiem obowiązek czuwania nad przestrzeganiem rzeczonyj zasady. Wynika stąd, że w przypadku gdy Komisja zdecyduje się zastosować metodę wykonywania budżetu wiążącą się z udziałem osoby trzeciej, jest ona w każdym wypadku zobowiązana czuwać – w momencie zastosowania tej metody, a następnie przez cały okres wykonywania przedmiotowych zadań budżetowych – nad przestrzeganiem obowiązujących warunków, w tym warunków regulujących przyznanie odpowiednich środków finansowych i ich późniejsze wykorzystanie (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 lutego 2019 r., *Alfamicro/Komisja*, C-14/18 P, EU:C:2019:159, pkt 65, 66; a także z dnia 16 lipca 2020 r., *ADR Center/Komisja*, C-584/17 P, EU:C:2020:576, pkt 100, 101).
- 152 W konsekwencji przepisy, o których mowa, należy uznać za mające na celu ustanowienie dla Komisji uprawnienia do powierzania – w ramach szerokiego zakresu uznania i z poszanowaniem szeregu warunków o charakterze prawnym, administracyjnym, technicznym i finansowym, jak również zasady należytego zarządzania finansami – zadań związanych z wykonywaniem budżetu organizacjom międzynarodowym, a nie do przyznawania tym organizacjom takich praw jak prawo, na podstawie którego powierza się im takie zadania, lub prawo do zachowania takich zadań.

- 153 Po trzecie, w odniesieniu do argumentacji IMG, zgodnie z którą naruszenie normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom wynikało z ciężącego na sądzie Unii obowiązku uwzględnienia – w ramach dokonywanej przez niego analizy przepisów przypomnianych w pkt 148 i 149 niniejszego wyroku – różnych norm prawa międzynarodowego publicznego dotyczących uznawania organizacji międzynarodowych, jak również możliwości powoływania się na takie uznanie, należy z jednej strony przypomnieć, że w przypadku gdy Komisja powierzyła zadania związane z wykonywaniem budżetu danej jednostce jako posiadającej status organizacji międzynarodowej, takie przydzielenie zadań może zostać w późniejszym czasie poddane przeglądowi w poszanowaniu obowiązujących wymogów formalnych i proceduralnych, jeżeli ta decyzja w sprawie przeglądu jest uzasadniona pod względem prawnym i faktycznym, jak wynika z pkt 111 tego wyroku.
- 154 Z drugiej strony należy zauważyć, że niezależnie od wszelkiej analizy ich ewentualnej treści i możliwości powołania się na nie przed sądem przez taką jednostkę jak IMG norm, do których odwołuje się ten podmiot, nie można w żadnym wypadku uwzględnić w celu orzeczenia w przedmiocie rozpatrywanej skargi odszkodowawczej opartej na niezgodności z prawem decyzji z dnia 8 maja 2015 r., stwierdzonej przez Trybunał w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P.
- 155 Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że decyzja z dnia 8 maja 2015 r. opiera się bowiem właśnie – jak wynika między innymi z pkt 31 i 46 niniejszego wyroku – na istnieniu wątpliwości co do statusu organizacji międzynarodowej IMG w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., a nie na ostatecznej ocenie tego statusu w takim czy innym znaczeniu.
- 156 Następnie należy wskazać, że Trybunał, stwierdziwszy wprawdzie nieważność tych decyzji z powodu ich nieuzasadnionego charakteru pod względem prawnym i faktycznym w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, nie rozstrzygnął jednak w żadnym wypadku kwestii – niezwiązanej z przedłożonymi mu do rozstrzygnięcia sporami – czy na podstawie analizy nieobarczonej naruszeniem prawa i uwzględniającej całokształt istotnych okoliczności faktycznych i prawnych należało uznać bądź wręcz przeciwnie wykluczyć, że IMG posiadało taki status, jak wynika z pkt 51 i 142 niniejszego wyroku.
- 157 Wreszcie kwestię tę będzie obecnie mógł rozstrzygnąć Sąd w związku ze skargą o stwierdzenie nieważności, która została do niego wniesiona na decyzję z dnia 8 czerwca 2021 r., w której Komisja wypowiedziała się ostatecznie w tym przedmiocie.
- 158 Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 57 opinii, w celu stwierdzenia istnienia naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom IMG nie może oprzeć się na normach, których uwzględnienie zakłada koniecznie uprzednie rozstrzygnięcie – w taki sposób, za jakim się ono opowiada – kwestii niezwiązanej ze sporami, których ciąg dalszy stanowi rozpatrywane odwołanie, w świetle bezprawności stwierdzonej przez Trybunał w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, a mogącej pojawić się w ramach skargi o stwierdzenie nieważności, którą zainteresowany wniósł równoległe do Sądu i która pozostawała nierozstrzygnięta przed Sądem w dniu wniesienia tego odwołania.
- 159 W świetle całości powyższych okoliczności Sąd nie naruszył prawa, gdy uznał w pkt 86–88 zaskarżonego wyroku, że bezprawności stwierdzonej przez Trybunał w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P nie można uznać za naruszenie normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom poprzez odwołanie się do przepisów uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., w odniesieniu do których stwierdzono tę bezprawność. Nie ma zatem potrzeby

badać argumentów IMG, zgodnie z którymi sąd ten naruszył również prawo, gdy tytułem uzupełnienia zauważył w pkt 96 i 97 zaskarżonego wyroku, że naruszenie to nie było w żadnym wypadku wystarczająco istotne.

3) *W przedmiocie zastrzeżenia trzeciego, dotyczącego istnienia naruszenia obowiązku staranności*

- 160 W trzeciej i ostatniej kolejności, w odniesieniu do zastrzeżenia streszczonego w pkt 133 niniejszego wyroku, które dotyczy naruszeń prawa, jakich miał się dopuścić Sąd w pkt 90–93 zaskarżonego wyroku, gdy odmówił uznania istnienia w niniejszym przypadku naruszenia spoczywającego na Komisji obowiązku wykazania się starannością przy badaniu sytuacji IMG, należy zauważyć, co następuje:
- 161 Jeśli chodzi o dopuszczalność, to o ile nie ulega wątpliwości, że główne zastrzeżenie wysunięte przez IMG przeciwko Komisji w ramach jego wniosku o naprawienie szkody dotyczy istnienia wystarczająco istotnego naruszenia uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., o tyle równie jasne jest, że IMG uczyniło Komisji również zarzut z tego, iż równocześnie naruszyła ona w sposób istotny inne zasady i inne normy prawne, w tym normy dotyczące pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań, prawa do bycia wysłuchanym, jak również prawa do dobrej administracji, ustanowione w art. 41 karty.
- 162 W szczególności IMG odwołało się konkretnie w swoich pismach procesowych w pierwszej instancji do niektórych wyroków sądów Unii, w których doprecyzowały one zakres obowiązku staranności ciążącego na administracji Unii na podstawie tego postanowienia karty, a mianowicie wyroków Trybunału z dnia 21 listopada 1991 r., Technische Universität München (C-269/90, EU:C:1991:438, pkt 14) i z dnia 16 grudnia 2008 r., Masdar (UK)/Komisja (C-47/07 P, EU:C:2008:726, pkt 92), a także wyroku Sądu z dnia 29 kwietnia 2015 r., Staelen/Médiateur (T-217/11, EU:T:2015:238, pkt 88). Ponadto IMG powtórzyło swoje twierdzenie – zarówno w pierwotnym postępowaniu, jak i w postępowaniu, które miało miejsce po częściowym przekazaniu sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania – że wątpliwości, które Komisja wyraziła w decyzji z dnia 8 maja 2015 r., opierały się na ewidentnie błędnej i niekompletnej analizie pojęcia „organizacji międzynarodowej” figurującego w uregulowaniach finansowych z 2002 r. i z 2012 r., jego sytuacji w świetle tego pojęcia, jak również licznych okoliczności faktycznych, w szczególności o charakterze dokumentacyjnym, które należało wziąć pod uwagę w celu dokonania kwalifikacji prawnej tej sytuacji. W niniejszym przypadku zastrzeżenia dotyczące naruszenia wspomnianych uregulowań oraz obowiązku staranności były zatem ze sobą nierozłącznie związane, co uzasadniało ich łączne rozpatrzenie (zob. podobnie wyrok z dnia 16 czerwca 2022 r., SGL Carbon i in./Komisja, C-65/21 P i od C-73/21 P do C-75/21 P, EU:C:2022:470, pkt 35).
- 163 Co więcej, Komisja prawidłowo ujęła zakres omawianego zastrzeżenia, twierdząc w swojej pierwotnej odpowiedzi na skargę oraz w późniejszych uwagach w przedmiocie częściowego przekazania sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, że przy założeniu, iż decyzja z dnia 8 maja 2015 r. jest niezgodna z prawem, ta niezgodność z prawem nie zalicza się do takich, „jakich nie popełniłby w podobnych okolicznościach organ administracji działający ze zwykłą ostrożnością i starannością”, gdyż jej działanie – wręcz przeciwnie – charakteryzowało się „zwykłą ostrożnością i starannością”.

- 164 Co do istoty należy przypomnieć, po pierwsze, że niezgodność z prawem decyzji z dnia 8 maja 2015 r., stanowiącej akt Unii, który ma uzasadniać odpowiedzialność pozaumowną w niniejszym przypadku, została już stwierdzona przez Trybunał w pkt 92–96 i 104 wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, któremu przysługuje powaga rzeczy osądzonej, jak przypomniano w pkt 89 niniejszego wyroku.
- 165 W tym względzie – jak podkreślono w pkt 22 i 23 postanowienia C-183/17 P-INT i przypomniano w pkt 46 i 49 niniejszego wyroku – Trybunał orzekł, że Komisja wydała niezgodną z prawem decyzję z dnia 8 maja 2015 r., uznając, że istnieją wątpliwości co do posiadania przez IMG statusu organizacji międzynarodowej w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r. na podstawie rozumowania, które było obarczone naruszeniem prawa i oczywistym błędem w ocenie, gdyż trzy okoliczności, które zostały uwzględnione przez tę instytucję, nie mogły uzasadniać tych wątpliwości.
- 166 Ponadto z przedmiotowych punktów wyroku C-183/17 P i C-184/17 P oraz z pkt 85–87 tego samego wyroku, w świetle którego należy je odczytywać, wynika, że ta ocena Komisji nie opiera się – czy to w samej decyzji z dnia 8 maja 2015 r., czy też w innych dokumentach podanych do wiadomości IMG przez tę instytucję i stanowiących część akt postępowania sądowego w pierwszej instancji – ani na analizie istotności trzech spornych okoliczności w świetle kwalifikacji jako „organizacji międzynarodowej” w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., ani na analizie zakresu samego tego pojęcia.
- 167 Wreszcie wynika stąd, że IMG przedstawiło szereg okoliczności w celu wykazania przysługującego mu statusu organizacji międzynarodowej, których to okoliczności Komisja nie oceniła.
- 168 Po drugie, w odniesieniu do kwestii, czy obowiązek staranności stanowi normę prawną mającą na celu przyznanie uprawnień jednostkom, której naruszenie może prowadzić do powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii w danym przypadku, jeżeli zostanie wykazane, że jest ono wystarczająco istotne, należy przede wszystkim zauważyć, że obowiązek ten, który jest nierozzerwalnie związany z prawem do dobrej administracji, ustanowionym w art. 41 karty, i który odnosi się ogólnie do działania administracji Unii w jej stosunkach ze społeczeństwem, wymaga od niej działania ze starannością i ostrożnością (zob. podobnie wyrok z dnia 16 czerwca 2022 r., SGL Carbon i in./Komisja, C-65/21 P i od C-73/21 P do C-75/21 P, EU:C:2022:470, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 169 Następnie należy wskazać, że z orzecznictwa Trybunału wynika, iż taki obowiązek staranności stanowi normę prawną mającą na celu przyznanie uprawnień jednostkom, której naruszenie może w określonych okolicznościach prowadzić do powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii [zob. podobnie wyroki: z dnia 27 marca 1990 r., Grifoni/Komisja, C-308/87, EU:C:1990:134, pkt 6, 7, 14; z dnia 16 grudnia 2008 r., Masdar (UK)/Komisja, C-47/07 P, EU:C:2008:726, pkt 91; a także z dnia 4 kwietnia 2017 r., Médiateur/Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, pkt 38, 41], czyli jeżeli w danym przypadku zostanie wykazane, że naruszenie to jest wystarczająco istotne zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 146 niniejszego wyroku.
- 170 Wreszcie należy zauważyć, że poszanowanie wspomnianego obowiązku ma zasadnicze znaczenie w sytuacji, gdy instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii, których zachowanie lub akt są przedmiotem sporu w danym przypadku, dysponuje szerokimi uprawnieniami dyskrecyjnymi (wyrok z dnia 21 listopada 1991 r., Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, pkt 14), takim jak uprawnienia, które przysługiwały Komisji w niniejszym przypadku, jak wynika z pkt 148–152 niniejszego wyroku. Z tego wynika w szczególności, że w sytuacji gdy strona

powołuje się na oczywisty błąd w ocenie, jakiego miały się dopuścić ta instytucja, ten organ lub ta jednostka organizacyjna, sąd Unii musi sprawdzić, czy zbadały one starannie i bezstronnie wszystkie istotne okoliczności danej sprawy. Tylko w taki sposób można bowiem zweryfikować, czy zachodziły okoliczności faktyczne i prawne, od których zależy skorzystanie ze wspomnianych uprawnień dyskrecyjnych (wyroki: z dnia 21 listopada 1991 r., Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, pkt 14; a także z dnia 16 czerwca 2022 r., SGL Carbon i in./Komisja, C-65/21 P i od C-73/21 P do C-75/21 P, EU:C:2022:470, pkt 31).

- 171 A zatem, mając na uwadze charakter tego obowiązku, który jest nierozzerwalnie związany z ramami, w jakich działa administracja Unii w danym przypadku, udowodnienie istnienia wystarczająco istotnego naruszenia tego obowiązku może być jedynie wynikiem zbadania w każdym konkretnym przypadku całości istotnych okoliczności faktycznych i prawnych, z uwzględnieniem obszaru, warunków i kontekstu, w jakich ów obowiązek spoczywa na danej instytucji, na danym organie lub na danej jednostce organizacyjnej Unii, jak również konkretnych okoliczności pozwalających ustalić niedochowanie tego obowiązku (zob. podobnie wyrok z dnia 4 kwietnia 2017 r., Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich/Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, pkt 40, 41).
- 172 Po trzecie, w odniesieniu do kwestii, czy istnienie – w danym wypadku wystarczająco istotnego – naruszenia tego obowiązku zostało wykazane w niniejszym przypadku, należy stwierdzić, że rozumowanie, w wyniku którego Sąd orzekł w pkt 91–97 zaskarżonego wyroku, iż tak nie było, jest błędne pod względem prawnym.
- 173 Aby ustosunkować się do argumentów IMG, Sąd uznał bowiem z jednej strony, że należy wykluczyć istnienie takiego naruszenia, gdyż „nie można zarzucać Komisji, że nie zawarła nowych umów o delegowaniu zadań w ramach zarządzania pośredniego z podmiotem, w sytuacji gdy jego status organizacji międzynarodowej mógł być podważony z uwagi na przemawiające za tym elementy, które zostały przekazane do wiadomości tej instytucji”. Otóż takie uzasadnienie było pozbawione znaczenia, gdyż w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P ostatecznie stwierdzono, że decyzja z dnia 8 maja 2015 r. jest niezgodna z prawem, ponieważ podano w niej w wątpliwość posiadanie przez IMG statusu organizacji międzynarodowej w wyniku analizy, która była obciążona naruszeniem prawa i oczywistym błędem w ocenie kilku okoliczności, których analiza ta dotyczyła, oraz z tego względu, że ewentualne istnienie naruszenia mogącego prowadzić do powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii należało stwierdzić w odniesieniu do tej zapadłej decyzji i tej konkretnej niezgodności z prawem, a nie w odniesieniu do ogólnego uprawnienia Komisji do podważenia statusu IMG na podstawie innych okoliczności, które mogły zostać podane do jej wiadomości w przyszłości.
- 174 Z drugiej strony Sąd zauważył, że IMG nie wskazało, w jaki sposób naruszenie prawa i oczywisty błąd w ocenie, które skłoniły Trybunał do stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 8 maja 2015 r., stanowiły naruszenie obowiązku staranności ciążącego na Komisji. Tymczasem argumentacja IMG identyfikowała w sposób jasny, dokładny i konkretny istnienie takiego naruszenia, które dotyczyło wydania przez tę instytucję decyzji podważającej posiadanie przez ten podmiot statusu organizacji międzynarodowej w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r. na podstawie fragmentarycznych okoliczności, których zbadanie skłoniło Trybunał do stwierdzenia, że nie były one odpowiednie do uzasadnienia tych wątpliwości ani z faktycznego, ani z prawnego punktu widzenia, zaś Komisja uwzględniła tę argumentację w sposób, który był obciążony zarówno naruszeniem prawa, jak i oczywistym błędem w ocenie.

175 Sąd naruszył zatem prawo, gdy nie przyjął istnienia naruszenia obowiązku staranności, który ciążył w niniejszym przypadku na Komisji. Ponadto jako że Sąd nie zajął stanowiska w kwestii, czy naruszenie to było wystarczająco istotne w rozumieniu orzecznictwa Trybunału, owo naruszenie prawa pociąga za sobą uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim w pkt 100 zaskarżonego wyroku oddalił on jako bezzasadny wniosek IMG o naprawienie szkody.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego

a) Argumentacja stron

176 W odniesieniu do tych dwóch żądań odszkodowawczych odrzuconych przez Sąd jako niedopuszczalne IMG twierdzi, po pierwsze, że sąd ten uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi uzasadnienia i dopuścił się szeregu naruszeń prawa w pkt 49–59 i 68 zaskarżonego wyroku, gdy odrzucił jako takie jego wnioski mające na celu nakazanie Komisji, by naprawiła w naturze – w drodze obowiązków działania – część szkód wynikających z decyzji z dnia 8 maja 2015 r. Osoba, która dąży do uzyskania naprawienia szkód wyrządzonych jej przez akt lub zachowanie, które można przypisać Unii, jest bowiem uprawniona do żądania, by owo naprawienie nastąpiło w stosownym wypadku w naturze, co ma miejsce w niniejszym przypadku. Następnie IMG podnosi, że w swoich uwagach na piśmie przedstawionych w związku z częściowym przekazaniem sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania ograniczyło się ono do doprecyzowania w tym sensie, w celu jego aktualizacji, wniosku o naprawienie szkody, który figurował już w skardze wszczynającej postępowanie. Wreszcie Sąd nie podał w zaskarżonym wyroku żadnego ważnego powodu nieuwzględnienia tego wniosku.

177 Po drugie, zdaniem IMG Sąd uchybił także spoczywającemu na nim obowiązkowi uzasadnienia i dopuścił się szeregu naruszeń prawa w pkt 60 i 68 zaskarżonego wyroku, gdy uznał, że niektóre ze szkód materialnych, na które powołało się IMG, były nowe, i odrzucił z tego powodu jako niedopuszczalne odpowiadające im żądania. Żądania te stanowiły bowiem tylko powtórzenie, w postaci ważnie dostosowanej i rozwiniętej, żądań, które figurowały już w skardze wszczynającej postępowanie.

178 Po trzecie, IMG utrzymuje, że Sąd uchybił także spoczywającemu na nim obowiązkowi uzasadnienia i naruszył prawo, gdy w pkt 63 i 68 zaskarżonego wyroku odrzucił jako niedopuszczalny jego wniosek o zadośćuczynienie za krzywdę związaną z naruszeniem jego reputacji, oszacowaną na 10 mln EUR, uzasadniając to tym, że wniosek ten zmienił charakter w stosunku do wniosku o zadośćuczynienie w wysokości symbolicznego 1 EUR, który to wniosek został przedstawiony w skardze wszczynającej postępowanie. Z jednej strony bowiem skarga ta zawierała wzmiankę, zgodnie z którą to symboliczne wskazanie kwoty zostało dokonane z zastrzeżeniem możliwości zmiany, co IMG uczyniło w sposób uzasadniony i szczegółowy w uwagach przedstawionych po częściowym przekazaniu sprawy przez Trybunał. Z drugiej strony Sądowi przysługuje nieograniczone prawo orzekania w sporach o charakterze majątkowym, które to prawo zabrania mu stwierdzić niedopuszczalność takiego wniosku jak wniosek, który został mu przedłożony w niniejszej sprawie.

179 Komisja kwestionuje zasadność wszystkich powyższych argumentów.

b) Ocena Trybunału

- 180 Na wstępie należy zauważyć, że wniosek o naprawienie szkody, w przedmiocie którego Sąd był uprawniony do orzeczenia i zarazem zobowiązany uczynić to w sprawie T-381/15 RENV, był wnioskiem, który Trybunał przekazał mu do ponownego rozpoznania w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, z wyłączeniem wszelkich innych wniosków.
- 181 Otóż, jak wynika z pkt 4 sentencji tego wyroku i z pkt 1, 33, 39, 100 i 105 wspomnianego wyroku, które stanowią konieczne wsparcie tej sentencji, wniosek o naprawienie szkody przekazany przez Trybunał Sądowi do ponownego rozpoznania odpowiadał wnioskowi przedstawionemu przez IMG w jego skardze wszczynającej postępowanie w sprawie T-381/15, której wyłącznym celem było naprawienie z jednej strony szkody o charakterze majątkowym, którą IMG oszacowało na 28 mln EUR, a z drugiej strony szkody o charakterze niemajątkowym związanej z naruszeniem reputacji zainteresowanego, w odniesieniu do której zażądano jej naprawienia w wysokości symbolicznego 1 EUR, jak przypominał Sąd w pkt 22, 46 i 48 zaskarżonego wyroku, które nie zostały zakwestionowane przed Trybunałem.
- 182 Niemniej, jak wynika z ustaleń słusznie dokonanych przez Sąd w pkt 40–42, 46, 48, 53, 54, 60 i 63 zaskarżonego wyroku, wniosek o naprawienie szkody, w przedmiocie którego IMG zwróciło się do Sądu o rozstrzygnięcie w uwagach przedstawionych mu przez ten podmiot po częściowym przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, został rozszerzony w sposób oczywisty i znaczący poza pierwotny przedmiot, gdyż został do niego dodany szereg żądań mających na celu, po pierwsze, orzeczenie szerokiego wachlarza nakazów działania, po drugie, naprawienie nowych szkód majątkowych lub innych niż szkoda, na którą się pierwotnie powołano, i po trzecie, naprawienie szkody o charakterze niemajątkowym wyrażonej obecnie nie w symbolicznej wysokości 1 EUR, lecz w wysokości 10 mln EUR.
- 183 Otóż nie można dopuścić, by wskutek całościowego lub częściowego przekazania sporu Sądowi przez Trybunał do ponownego rozpoznania strona skarżąca zmieniła, za pomocą nowych żądań lub wniosków, przedmiot tego sporu, który został pierwotnie przedłożony pierwszemu z tych sądów, gdyż – jak wynika z utrwalonego orzecznictwa – granice tego przedmiotu są wyznaczone tylko i wyłącznie żądaniami lub wnioskami przedstawionymi w skardze wszczynającej postępowanie (wyroki: z dnia 25 września 1979 r., Komisja/Francja, 232/78, EU:C:1979:215, pkt 3; a także z dnia 7 listopada 2019 r., Rose Vision/Komisja, C-346/18 P, niepublikowany, EU:C:2019:939, pkt 43, 46), ewentualnie dostosowanymi lub doprecyzowanymi w poszanowaniu mających zastosowanie warunków lub wymogów w toku postępowania sądowego w pierwszej instancji.
- 184 W niniejszym przypadku IMG nie było zatem uprawnione do zmiany wniosku odszkodowawczego, który złożyło do Sądu w sprawie T-381/15 i w przedmiocie którego sąd ten był zobowiązany ponownie orzec wskutek częściowego przekazania sprawy na podstawie wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, jak słusznie orzekł ów sąd w pkt 49 zaskarżonego wyroku.
- 185 W związku z powyższym Sąd nie tylko przedstawił wystarczające uzasadnienie, ale także zgodnie z prawem uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w przedmiocie odrzucenia, w pkt 68 zaskarżonego wyroku, jako niedopuszczalne żądań, które zostały mu przedstawione z naruszeniem powyższego wymogu.

186 W konsekwencji omawiany zarzut należy oddalić jako bezzasadny, bez konieczności orzekania w przedmiocie argumentów, za pomocą których IMG kwestionuje uzupełniające uzasadnienie zaskarżonego wyroku dotyczące możliwości przedstawienia przez stronę skarżącą – w ramach wniosku odszkodowawczego – żądań mających na celu orzeczenie nakazów działania.

V. W przedmiocie skargi w sprawie T-381/15 RENV

A. W przedmiocie ostatecznego rozstrzygnięcia sporu

187 Jeżeli stan postępowania w całości lub w części pozwala na wydanie orzeczenia, Trybunał może zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydać orzeczenie ostateczne, w zależności od przypadku, w przedmiocie całego sporu lub w przedmiocie części tego sporu, w odniesieniu do której stan postępowania na to pozwala, oraz, w razie potrzeby, skierować część sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd (zob. podobnie wyrok C-183/17 P i C-184/17 P, pkt 103; a także wyrok z dnia 28 października 2021 r., Vialto Consulting/Komisja, C-650/19 P, EU:C:2021:879, pkt 139).

188 W niniejszym wypadku, jako że niektóre z aspektów wniosku o naprawienie szkody, o którym mowa w pkt 181 niniejszego wyroku, były przedmiotem kontradyktoryjnej debaty przed Sądem i badanie tych aspektów nie wymaga zarządzenia żadnego dodatkowego środka organizacji postępowania lub środka dowodowego, Trybunał jest zdania, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w ich przedmiocie oraz że należy wydać orzeczenie ostateczne w sprawie [zob. analogicznie wyroki: z dnia 8 września 2020 r., Komisja i Rada/Carreras Sequeros i in., C-119/19 P i C-126/19 P, EU:C:2020:676, pkt 130; a także z dnia 2 grudnia 2021 r., Komisja i GMB Glasmanufaktur Brandenburg/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings, C-884/19 P i C-888/19 P, EU:C:2021:973, pkt 104], w określonych poniżej granicach.

B. W przedmiocie istnienia wystarczająco istotnego naruszenia obowiązku staranności ciążącego w niniejszym przypadku na Komisji

189 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w kwestii, czy naruszenie obowiązku staranności, który ciążył na Komisji względem IMG w chwili, gdy instytucja ta wydawała decyzję z dnia 8 maja 2015 r., o której mowa w pkt 173–175 niniejszego wyroku, jest wystarczająco istotne, czy też nie, w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 146 tego wyroku, aby mogło ono powodować powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii.

190 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że – jak słusznie utrzymuje Komisja – pojęcie „organizacji międzynarodowej”, do którego odwołują się uregulowania finansowe z 2002 r. i z 2012 r., jest pojęciem ogólnym, którego interpretacja do celów tych uregulowań może powodować trudności w szczególności w braku orzecznictwa w tej kwestii.

191 Następnie należy wskazać, że instytucja ta ma również podstawy do tego, by podkreślać, iż zastosowanie tego pojęcia w niniejszym przypadku mogło także okazać się złożone i spowodować trudności w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, zważywszy na szczególną sytuację IMG, która została streszczona w pkt 18 niniejszego wyroku.

- 192 Niemniej z orzecznictwa Trybunału wynika, że choć takie trudności w wykładni i stosowaniu mogą tłumaczyć zachowanie instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej, w przypadku gdy działały one tak, jak uczyniłby to w podobnych okolicznościach organ administracji działający ze zwykłą ostrożnością i starannością (zob. podobnie wyrok z dnia 10 września 2019 r., HTTS/Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, pkt 43), nie mogą one jednak pozwolić na uznanie za usprawiedliwiony oczywistego braku staranności w ramach takiego badania jak to, które Komisja była zobowiązana przeprowadzić w odniesieniu do sytuacji IMG (zob. podobnie wyrok z dnia 4 kwietnia 2017 r., Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich/Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo), w szczególności gdy ten brak staranności polega na pominięciu zbadania kwestii, które są w centrum tego badania, lub na wyciągnięciu z tego badania wniosków jednoznacznie nieodpowiednich, wadliwych, nieracjonalnych lub niczym nie popartych (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 4 kwietnia 2017 r., Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich/Staelen (C-337/15 P, EU:C:2017:256, pkt 104–106, 109, 112, 114 i 117).
- 193 W niniejszym przypadku możliwe trudności w wykładni i stosowaniu wspomniane w pkt 190 i 191 niniejszego wyroku nie mogą bowiem tłumaczyć wydania decyzji pozbawionej w tak oczywisty sposób uzasadnienia prawnego i faktycznego jak decyzja z dnia 8 maja 2015 r., w odniesieniu do której ostatecznie stwierdzono w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, że po pierwsze, nie zawiera żadnej analizy prawnej pojęcia „organizacji międzynarodowej” w rozumieniu uregulowań finansowych z 2002 r. i z 2012 r., oraz po drugie, okoliczności powołane na jej poparcie nie były odpowiednie, by móc podważyć posiadanie przez IMG statusu organizacji międzynarodowej.
- 194 Wynika stąd, że istnienie wystarczająco istotnego naruszenia obowiązku staranności, który ciążył w niniejszym przypadku na Komisji, jest wykazane.

C. W przedmiocie podniesionych szkód i w przedmiocie związku przyczynowego ze stwierdzonym naruszeniem

- 195 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o przesłanki, od których zależy powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii w danym przypadku, inne niż przesłanka stwierdzona w poprzednim punkcie, należy przypomnieć, że dotyczą one – jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału – po pierwsze, rzeczywistości szkody lub podnoszonych szkód, a po drugie, istnienia związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem Unii będącym przedmiotem sporu z jednej strony a tą szkodą lub tymi szkodami z drugiej strony (wyrok z dnia 28 października 2021 r., Vialto Consulting/Komisja, C-650/19 P, EU:C:2021:879, pkt 138 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 196 W niniejszym przypadku IMG domaga się naprawienia szkód o charakterze niemajątkowym i majątkowym, jakie miało ono ponieść wskutek decyzji z dnia 8 maja 2015 r. Jak wynika zatem z pkt 55 i 185 niniejszego wyroku, Sąd słusznie uznał te wnioski odszkodowawcze za w części niedopuszczalne. Przedmiotem sporu na tym etapie postępowania sądowego pozostają zatem jedynie te z tych wniosków, które dotyczą z jednej strony krzywdy związanej z naruszeniem reputacji IMG o wartości symbolicznego 1 EUR, a z drugiej strony szkody majątkowej polegającej zasadniczo na ewentualnej utracie przez zainteresowanego możliwości zaoferowania mu przez Komisję nowych umów o delegowaniu zadań jako organizacji międzynarodowej, której powierza się zadania związane z wykonywaniem budżetu w ramach pośredniego zarządzania budżetem Unii, i otrzymania z tego tytułu – w ramach „puli kosztów pośrednich” – kwoty odpowiadającej ryczałtowemu procentowi ogólnych kosztów administracyjnych, które można uznać za koszty rzeczywiste kwalifikujące się do finansowania przez Unię.

- 197 W tym względzie należy zauważyć, po pierwsze, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, iż w określonych sytuacjach można uznać, że szkodzie o charakterze niemajątkowym lub krzywdzie zadośćuczyniono w stosowny i wystarczający sposób poprzez stwierdzenie nieważności niezgodnego z prawem aktu, który ją spowodował (wyroki: z dnia 9 lipca 1987 r., Hochbaum i Rawes/Komisja, 44/85, 77/85, 294/85 i 295/85, EU:C:1987:348, pkt 22; z dnia 28 lutego 2008 r., Neirinck/Komisja, C-17/07 P, EU:C:2008:134, pkt 98; z dnia 28 maja 2013 r., Abdulrahim/Rada i Komisja, C-239/12 P, EU:C:2013:331, pkt 72; a także z dnia 30 maja 2017 r., Safa Nicu Sepahan/Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, pkt 49).
- 198 W niniejszym przypadku zostało z pewnością wykazane, że wystarczająco istotne naruszenie przez Komisję obowiązku staranności, który na niej ciążył, wyrządziło IMG krzywdę w postaci naruszenia jego reputacji, gdyż w wyniku przedmiotowego naruszenia instytucja ta wydała decyzję, w której wyraziła wątpliwości co do posiadania przez ten podmiot statusu organizacji międzynarodowej na podstawie okoliczności niemogących uzasadniać takich wątpliwości pod względem prawnym i faktycznym. W szczególności IMG przedstawiło w odpowiednim czasie przed Sądem szereg dowodów o charakterze dokumentacyjnym, które świadczą w wystarczający sposób o reakcjach, z jakimi spotkała się ta decyzja w zainteresowanych środowiskach instytucjonalnych i zawodowych na szczeblu europejskim i krajowym.
- 199 Trybunał stwierdził jednak niezgodność z prawem wspomnianej decyzji w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P. Ponadto jasny język, jakim zostało sformułowane to stwierdzenie, jest w stanie zapewnić – zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 197 niniejszego wyroku – stosowne i wystarczające zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez IMG, zważywszy na kontekst, w jakim miało ono miejsce.
- 200 Wobec powyższego żądania odszkodowawcze IMG należy oddalić jako bezzasadne w zakresie, w jakim dotyczą one krzywdy wynikającej z niezgodności z prawem decyzji z dnia 8 maja 2015 r.
- 201 Po drugie, stan postępowania nie pozwala na wydanie orzeczenia w zakresie, w jakim dotyczy ono szkody majątkowej, której naprawienia może domagać się IMG.
- 202 Choć wniosek IMG o naprawienie szkody był w całości przedmiotem pisemnej i ustnej debaty kontradyktoryjnej przed Sądem, sąd ten nie przeanalizował jednak zasadności roszczeń zainteresowanego dotyczących tej szkody majątkowej. Ponadto z badania materiałów zawartych w aktach postępowania sądowego w pierwszej instancji wynika, że Trybunał nie dysponuje na tym etapie całością okoliczności faktycznych, które są konieczne, by umożliwić mu dokonanie z wystarczającym stopniem pewności złożonych ocen okoliczności faktycznych, z jakimi wiąże się ta analiza, mając w szczególności na uwadze okoliczność – przypomnianą zarówno w wyroku C-183/17 P i C-184/17 P, jak i w pkt 45 niniejszego wyroku – że owa szkoda majątkowa mogłaby polegać tylko na ewentualnej utracie przez IMG możliwości powierzania mu jako organizacji międzynarodowej zadań związanych z wykonywaniem budżetu.
- 203 W konsekwencji należy skierować sprawę do Sądu, aby orzekł w przedmiocie istnienia i, w stosownym wypadku, w przedmiocie zakresu podnoszonej szkody majątkowej, jak również – w wypadku gdy szkoda ta zostanie wykazana w sposób wymagany prawem – w przedmiocie istnienia związku przyczynowego między ową szkodą i wystarczająco istotnym naruszeniem obowiązku staranności, który ciążył w niniejszym przypadku na Komisji, stwierdzonym ostatecznie przez Trybunał w niniejszym wyroku.

VI. W przedmiocie kosztów

- 204 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 205 Ponieważ w niniejszym przypadku IMG przegrało sprawę C-619/20 P, należy – zgodnie z żądaniem Komisja – obciążyć je kosztami postępowania w tej sprawie.
- 206 Natomiast jeśli chodzi o sprawy C-620/20 P i T-381/15 RENV, należy przypomnieć, że choć żądania IMG i Komisji zostały uwzględnione tylko częściowo, wniosek IMG o naprawienie szkody musi zostać w części przekazany Sądowi do ponownego rozpoznania. Wobec tego rozstrzygnięcie o kosztach w tych dwóch sprawach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w tych sprawach, zgodnie z art. 137 rzeczonego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) Sprawy C-619/20 P i C-620/20 P zostają połączone do celów wydania wyroku.**
- 2) Odwołanie w sprawie C-619/20 P zostaje oddalone.**
- 3) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 września 2020 r., IMG/Komisja (T-381/15 RENV, EU:T:2020:406) zostaje uchylony w zakresie, w jakim oddalono w nim jako bezzasadny wniosek International Management Group (IMG) o naprawienie szkody, jaką podmiot ten miał ponieść wskutek decyzji Komisji Europejskiej o niezawieraniu już z nim nowych umów o delegowaniu zadań w trybie zarządzania pośredniego, zawartej w piśmie tej instytucji z dnia 8 maja 2015 r.**
- 4) Odwołanie w sprawie C-620/20 P zostaje oddalone w pozostałym zakresie.**
- 5) Skarga w sprawie T-381/15 RENV zostaje odrzucona w zakresie, w jakim dotyczy ona wniosku o zadośćuczynienie za krzywdę, jakiej doznało International Management Group (IMG) wskutek decyzji, o której mowa w pkt 3 niniejszej sentencji.**
- 6) Sprawa T-381/15 RENV zostaje ponownie skierowana do Sądu Unii Europejskiej, aby orzekł w przedmiocie wniosku, o którym mowa w pkt 3 niniejszej sentencji, w zakresie, w jakim dotyczy on szkody majątkowej podnoszonej przez International Management Group (IMG).**
- 7) International Management Group (IMG) zostaje obciążone kosztami postępowania w sprawie C-619/20 P.**
- 8) Rozstrzygnięcie o kosztach w sprawach C-620/20 P i T-381/15 RENV nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.**

Podpisy